

1972 பிப்ரவரி 1]

MR. SPEAKER : You may represent Singanallur constituency. But according to our Assembly Rules, only the hon. member who has given call attention notice under Rule 41, can put questions and elicit some information.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : தனிப்பட்ட முறையில் சில மெம்பர் களுக்குக் காட்டும் சலுகைப்போல் எனக்கும் கொஞ்சம் அனுமதி கொடுங்கள்.

MR. SPEAKER : That does not confer any right on you to put questions simply because you are from Singanallur.

கால் அட்டன்ஷன் நோட்டீஸ் கொடுத்திருப்பவர் கன்னியா குமரியைச் சேர்ந்த மெம்பர். ஏதாவது கேட்கவேண்டுமானால் அவர்தான் கேட்கலாம். நீங்கள் சிங்கநல்லூரைச் சேர்ந்தவராக இருப்பினும் நமது சட்டமன்ற விதிகளின்படி நீங்கள் இதில் இப்பொழுது பேச முடியாது. அமைச்சரிடம் ஏதாவது இதுபற்றி கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்தால், அமைச்சரின் அறையில் போய் தனிப்பட்ட முறையில் கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

5. அரசினர் தனித்தீர்மானங்கள்.

(அ) 1971-ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (25-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்பட்டுள்ள திருத்தங்களை உறுதிப்படுத்தல்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தனித் தீர்மானத்தை முன் மொழிகின்றேன் :

“பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1971-ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு (25-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவினால் செய்யக் கருதப்பட்டுள்ளவையும், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின் நோக்கத்தின்கீழ் வருபவையுமான திருத்தங்களை இப்பேரவை இசைவுடன் உறுதிப்படுத்துகிறது.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, அரசமைப்புச் சட்ட (இருபத்தைந்தாவது திருத்த) முன்வடிவு 1971-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் நாடாளுமன்றத்தின் சரவைகளாலும் நிறைவேற்றப் பட்டுள்ளது. இதனை தமிழ்நாடு சட்டமன்றமும் ஏற்று உறுதி செய்ய வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிந்துள்ளேன்.

அரசமைப்புச் சட்டத்தில் இந்தத் திருத்தத்திற்கான தேவையினை விளக்கிக் கூற விழைகின்றேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

பொது நலனுக்கென ஒருவரது சொத்தினைக் கட்டாயமாக எடுத்துக்கொள்ளுவதென்றால் அதற்கான இழப்பீட்டுத் தொகையை அறுதியிட்டோ அல்லது அத்தொகை எந்தக்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 பிப்ரவரி 1]

கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அறுதியிடப்பட வேண்டுமென்றே கூறும் சட்டத்தின் படியான அதிகாரம் வேண்டும்; அறுதியிடப்பட்ட இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லை என்று காரணங்காட்டி இத்தகைய சட்டம் எதையும் எதிர்த்து எந்நீதிமன்றத்திலும் வாதாடுவது இயலாது. இவ்வாறு அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 31 (2) பிரிவு கூறுகின்றது.

வங்கிகளை நாட்டுடமையாக்குவதற்கான மத்திய அரசின் சட்டத்தை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடப்பட்டது. கட்டாயமாக எடுக்கப்படும் சொத்தின் மதிப்பு எவ்வளவோ அதற்குச் சமமாகவே சட்டம் அளிக்கும் இழப்பீடு இருத்தல் வேண்டும் என்று அவ்வழக்கிலே உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இதனால் இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லை என்று காரணங்காட்டி வழக்கிட இயலாது என்ற கூறும் 31 (2) பிரிவு செயலற்றதாகி விட்டது. ஆதலால், சட்டத்தால் அறுதியிடப்பட்ட இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லை என்ற காரணங்காட்டி நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடலாம் என்ற நிலை எழுந்துள்ளது.

எனவே, இப்பொழுது 31 (2) பிரிவில் உள்ள “இழப்பீடு” (Compensation) என்ற சொல்விற்குப் பதிலாக “தொகை” (amount) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி அப்பிரிவின்கான திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்தொகை ரொக்கப் பணமாகவோ, வேறு முறையிலோ அளிக்கப்படலாம் என்பதற்கும் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

சொத்தினை சுட்டி, வைத்து, வழங்கும் அடிப்படை உரிமையைக் கூறும் 19 (எஃப்) என்ற பிரிவு இத்தகைய சட்டம் எதையும் பாதிக்காது என்றும் திருத்தம் வகை செய்கின்றது.

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் மூன்றாம் பாகம் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் (Fundamental Rights) பற்றியும், நான்காம் பாகம் அரசியல் நெறிமுறைகள் (Directive Principles) பற்றியும் கூறுகின்றன. நான்காம் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நெறிமுறைகள் நாட்டை ஆளுவதற்கு அடிப்படையானவை என்றும், அந்நெறிமுறைக் கொள்கைகளுக்கேற்ப சட்டங்கள் இயற்றாதல் அரசின் கடமை என்றும் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 37-வது பிரிவு தெளிவாகக் கூறுகின்றது. ஆனால், இந்நெறிமுறைக் கொள்கைகளின்படி இயற்றப்படும் சட்டங்கள் பலவும் மூன்றாவது பாகத்தில் காணப்படும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரண்பட்டவை என்ற காரணங்காட்டி நீதிமன்றத்தினரால் செல்லாதன என்று தீர்ப்பளிக்கப்படுகின்றன. எனவே, மக்களின் நல்வாழ்விற்கு இன்றியமையாத தேவைகளுக்கென வழி வகுக்கும் நெறிமுறைக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப சட்டங்கள் இயற்றி அமல் நடத்துவது தடைப்படுகின்றது.

இந்த இக்கட்டான நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கென 31 (சி) என்ற புதிய உட்பிரிவு இத் திருத்தத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

1972 பிப்ரவரி 1]

[திரு. செ. மாதவன்]

சமுதாயச் செல்வ வளங்களின் உடைமையும் (ownership) கட்டாள்கையும் (Control) பொதுநலனுக்கு உகந்த வகையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், பொது நலனுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் வகையில் செல்வமும் உற்பத்திச் சாதனங்களும், ஒரு சிலரிடம் குவிந்துவிடாத முறையில் பொருளாதார அமைப்பு இயங்க வேண்டும் என்றும், (39) (பி) (சி) பிரிவுகள் கூறுகின்றன. இந்நெறிமுறைகளின்படி இயற்றப்படும் சட்டங்கள், அடிப்படை உரிமைகளைக் கூறும் 14, 19, 31-வது பிரிவுகளுக்கு முரண்பட்டிருக்கின்றன என்ற காரணத்தால் செல்லாதனவாய் ஆகிவிடமாட்டா என்று விதிக்கும் வகையில் 31 (சி) என்ற புதிய உட்பிரிவு உள்ளது.

குடியரசுத் தலைவரின் இசைவினைப் பெற்று மாநிலச் சட்ட மன்றங்களும் இத்தகு சட்டங்களை இயற்றலாம் என இத்திருத்தம் வகை செய்துள்ளது.

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் நான்காம் பாகத்தில் 39-வது பிரிவில் வரையப்பட்டுள்ள அரசியல் நெறிமுறைகளை அரசியல் அறநெறிகள் என்றே கூறலாம்.

அரசியல் அறநெறி என்ன என்பதை ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பகர்ந்துள்ளன.

‘அரசர் தாமே அருளறம் பூண்டால்
பொருளும் உண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்கு,
அறம் எனப்படுவது யாது? எனக் கேட்பின்,
மறவாது இது கேள் : மன்னுயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும், உறையும், உறையுளும் அல்லது
கண்டது இல். . .

என்று புலவர் சாத்தனார் தமது மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் கூறுகின்றார். மக்கள் அனைவருக்கும் உண்டியும், உடையும், உறையுளும் கிடைக்கச் செய்வதுதான் அரசின் அறம் என்ற கோட்பாட்டினை ஒட்டியே நம் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 39-வது பிரிவில் அரசியல் நெறிமுறைகள் விளங்குகின்றன. ஆனால், அடிப்படை உரிமைகள் என்று கூறப்படும் உரிமைகளுக்கு முரண்பாடு என்ற காரணத்தால் இந்த அரசியல் நெறிமுறைகள் இதுவரை உரிய வகையில் செயல்படவில்லை. இந்தப் பெருங்குறைபாட்டினை நீக்குவதற்கு இத்திருத்தங்கள் வகை செய்கின்றன.

எனவே, இன்று இந்த அவை முன்னுள்ள திருத்தங்கள் வரலாற்று முக்கியம் வாய்ந்தவை. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட நாடாளுமன்றம், மாநிலச் சட்ட மன்றங்கள் ஆகியவை

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 பிப்ரவரி 1]

தம் கடமைகளைத் தடையின்றி ஆற்றும் வகையில் சமுதாய, பொருளாதார நீதியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு இத்திருத்தங்கள் வழி வகுக்கின்றன.

எனவே, நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த அரசமைப்புச் சட்டத்தின் (இருபத்தைந்தாவது திருத்த) முன் வடிவை ஏற்று உறுதி செய்யுமாறு இந்த அவையினை நான் வேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு அமைச்சர் முன்மொழிந்துள்ள தனித்தீர்மானம் பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்படுகிறது.

திரு. குப்பல் கே. எஸ். இராமகிருஷ்ணன்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று இந்த 25-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தின்மீது பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதற்கண் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டிலே அரசியல் சட்டம் 39-வது பிரிவின்படி பல நெறிமுறைகள் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. நாட்டு மக்கள் நன்மையடைய வேண்டும். ஏழை மக்களெல்லாம் பயனடைய வேண்டும் என்ற முறையிலே நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசியல் சட்டம் 39-வது பிரிவில் எப்படி அதற்கென நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்ப்போமானால் "that the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good";,

நம் நாட்டின் வளம் எல்லாம் பொது மக்களுக்கே உறித்தனவாக இருக்க வேண்டும். அடுத்து

'that the operation of the economic system does not result in' the concentration of wealth and means of production to the common detriment,

பணம் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் குவியக்கூடாது. குவியல் முறையிலே யாருக்கும் பணம் போய் சேரக் கூடாது. பொது மக்களுக்குப் பொதுவான 'ஃபண்டமென்டல் ரைட்ஸ்' இருக்கின்றன. நெறிமுறைகள் இருக்கின்றன. அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நாம் நடை முறையில் கொண்டுவர வேண்டும். அது தான் பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இப்போது வந்திருக்கின்ற இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பொது மக்களுக்கு 'ஃபண்டமென்டல் ரைட்ஸ்' அளிப்பதில் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் நெறிமுறைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று உறுதி செய்கிறது.

நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் பெரும்பாலும் ஏழைகளாகவே இருக்கிறார்கள். அந்த மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும். உலகிலேயே நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தைப்

1972 பிப்ரவரி 1]

பற்றிப் பெருமைப்படுகிறார்கள் என்றாலும் இந்த 'டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ்' பாதிக்கப்படாத முறையில் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

சமீபத்திலே 'லேடால்' கமிஷன் என்று ஒரு கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிஷன் 25 நாடுகளுக்குச் சென்று பரிசீலனை செய்து, 5 நாடுகளைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தியா, சீனா, சிலி, சிலோன், மெக்சிகோ போன்ற நாடுகளில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாடுகளிலுள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள், சிலர் பெரும் பணக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற தகவலையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

நமது நாட்டில் அந்த நிலையைப் போக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் நாம் சேஷாலிசம் பேசுவதில் பயனுண்டு. அப்போதுதான் ஏழைகளுக்கு நலவாழ்வு கிடைக்கும். அதற்கு இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் பயன்படும்.

நான் விட்டுவசதி வாரியத்தில் அங்கத்தினராக பல வருடங்களாக இருந்து வருகிறேன். அப்போது நடைபெற்ற ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏழை மக்களுக்கு விடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காக ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய வெறும் மனைகளை 200 ஏக்கர், 300 ஏக்கர் நிலங்களை வாங்கவேண்டியவரும். இந்த விபரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டால், உடனே அந்த நிலங்களுக்கு இரண்டு மடங்கு அல்லது மூன்று மடங்கு விலையை அதிகரித்து, அதற்குத் தகுந்த பத்திரங்களையும் தயாரித்து விடுவார்கள். அதன் பின்னால் அந்த நிலங்களுக்கு அதிகத் தொகை கொடுக்க வேண்டியவரும். நான்கு தடவைகளுக்கு மேல் நிர்ணயித்த விலைக்கு மேல் அதிகமாக காம்பன்சேஷன் என்று நிலக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது.

இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அது போன்ற இடைஞ்சல்கள் அகற்றப்படுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. ஏழைகளின் வாழ்வு வளம் பெறும் அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் உயர்த்தப்படும் என்பதாக சுதந்திரம் அடைந்ததில் இருந்து, 1947-ல் இருந்தே சொல்லி வருகிறோம். அதுபோல ஒன்றும் நடக்கவில்லை. டாடா, பிரலா, போன்றவர்களின் தொழில் முதலீடு அன்றைய தினம் 50 கோடி என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்களுக்கு எல்லாம் 650 கோடிக்கு சொத்து பெருகியிருக்கிறது என்றால் பணக்காரர்கள் பெரும் பணக்காரர்களாகத் தான் ஆகியிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 75 முதலாளிகள்தான் வளம் பெற்றிருக்கிறார்கள்—இதுவரை நாம் போட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் இவர்களுக்குத்தான் அதிகப் பயனை அளித்திருக்கிறது

[1972 பிப்ரவரி 1]

என்பதைக் கண்டு இருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் இன்றைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலமாகத் தான் பல புரட்சிகரமான காரியங்களைச் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்படும்.

இதுபற்றி திரு. நேரு அவர்களே, 1955-ல் விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

"If we are aiming as, I hope, we are aiming—and we repeatedly say we are aiming—at changes in the social structure, then, inevitably, you cannot think in terms of giving what is called full compensation."

சர்க்காருக்குத் தேவைப்படுமானால் முழு மதிப்புக் கொடுத்து வாங்குவது இயலாத காரியம்.

"Why? Well, firstly because you cannot do it. Secondly, because it would be improper to do it, unjust to do it, and it should not be done even if you can do it, for the simple reason that all these social matters, laws, etc., are aiming to bring about a certain structure of society different from what it is at present. In that different structure, among the other things that will changes is this—the big difference between the 'haves' and 'have nots'. Now if we are giving full compensation, well, the 'haves' remain the 'haves' and the 'have nots', 'have nots'."

என்பதாக விளக்கமாகப் பேசி முழு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கக் கூடாது என்பதாக பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த உன்னத லட்சியத்தைச் செயல்படுத்த இந்தத் திருத்தம் அவசியமாகிறது. மழையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் விவசாயிகளைப்போல ஏழை எளிய மக்களுக்கு எல்லாம் பல நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்கிற வேட்கையோடு இருக்கிற அரசுகளுக்கு இதுபோன்ற திருத்தம் மிகமிக அவசியமாகிறது. ஆகவே, நமது உன்னதமான லட்சியத்தை அடைவதற்கு ஒரு பெரும் வாய்ப்பை அளிக்கும் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்கும் தீர்மானத்தை வரவேற்று நான் முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. க. சுப்பு : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்திய அரசியல் அமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்கும் வகையில் பேரவையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை வரவேற்று ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இதுபோன்ற முற்போக்கான காரியங்களைச் செய்வதற்கு ஆதாரமாக அமைச்சர் அவர்கள் தமிழக இலக்கியத்தில் இருந்தே சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். தேர்தல் காலத்தில் நாம் கொடுத்த வாக்குறுதிகளுக்கு ஏற்ப அரசியல் அமைப்பு திருத்தச் சட்டம் ஒன்று முன்பும் வந்தது. அதற்கடுத்து 25-வது திருத்தச் சட்டம் வருகிறது. இவை இரண்டும் மத்திய அரசு தேர்தல் நேரத்தில் மக்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதியை செயல்படுத்த எவ்வளவு அக்கறையோடு வேகமாகச் செயல்படுகிறார்கள்

1972 பிப்ரவரி 1]

என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலும் தமிழக அரசு இனியாவது முற்போக்கான நடவடிக்கைகளில் தீவிரம் காட்டும் என்பதில் ஐயம் இருக்க முடியாது.

அரசியல் அமைப்பு திருத்தச் சட்டம் இல்லாத காரணத்தினால் தகர்த்து எறிந்து வந்தன என்பதை நாம் அறிவோம். கேரளத் தகர்த்து எறிந்து வந்தன என்பதை நாம் அறிவோம். கேரளத்தில் தனியார் காடுகளை எடுப்பதற்கு வந்த சட்டம், மேற்கு வங்க நில்சு சீர்த்திருத்தச் சட்டம், கோக்கிங்கோல் மைன்ஸ் சம்பந்தமான சட்டம் எல்லாம் நீதி மன்றத்தில் எவ்வாறு அடிப்பட்டன என்பதை நாம் அறிவோம். இதுபோன்று நீதிமன்றம் நம்முடைய புரட்சிகரமான சீர்த்திருத்தச் சட்டங்களுக்கு எல்லாம் தடையாக இல்லாதபடி செய்வோம் என்பதாக வாக்குறுதி தேர்தல் நேரத்தில் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நாம் இழப்பீடு என்று நிர்ணயிக்கிற தொகை கூட நீதிமன்றத்திற்குப் போகிறபோது பன்மடங்கு நாம் நிர்ணயித்ததை விட அதிகமாகிவிட்டதை எல்லாம் அறிவோம். சினி நாட்டுக் குடியரசில் கூட அமெரிக்காவுக்குச் சொந்தமான காப்பர் மைனிங் நாட்டுமையாக்கப்பட்டபோது அவர்கள் இழப்பீடாக 670 மில்லியன் டாலர் என்று நிர்ணயித்தது—இருக்கக்கூடிய மதிப்பின் அளவு மட்டும் அல்ல—அதில் இருந்து அவர்களுக்கு வந்துகொண்டிருந்த ப்ராபிட் என்ற அளவில் 670 மில்லியன் டாலராக நிர்ணயிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் மூக்கின் மேல் விரல் வைத்து அசந்து போனார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம்.

இதுபோல இழப்பீடுத் தொகையை நிர்ணயிக்க நீதிமன்றத் திற்கு அதிகாரம் இருக்கக் கூடாது. ஹிஸ்டாரிகல் கண்டிஷன்கள், அரசியல் தீர்ப்புப்படி மாற்றம் ஏற்படுகிற நிலையில் அரசியலில் உள்ள நிர்வாகத்தின் முடிவே முடிவானதாக இருக்கும்படி இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வருவதன் மூலம் இனி எவ்வித இடர்பாடும் இருக்க முடியாது. இந்தச் சட்டத்திற்கு அங்கே காரம் பெறுகிற நிலையில் திரு. மோகன் குமாரமங்கலம் அவர்கள் பார்லிமெண்டில் எடுத்து வைத்த வாதங்கள் எல்லாம்—தமிழ் இலக்கியத்தில் சாத்தனார் எடுத்துச் சொன்னதைவிட காலத்திற்கேற்ற முறையில் முற்போக்காக அமைந்தது குறித்து அவரை நாம் மாத்திரம் அல்ல—நாடே பாராட்டுகின்ற நிலை ஏற்பட்டது. நம்முடைய கருத்துக்களின் பிரதிபலிப்பாக திரு. மோகன் குமாரமங்கலம் அங்கே பேசினார் என்பதைவிட தமிழக முற்போக்குச் சக்தியின் குரலாகவே அவர் பேசினார் எனக் கூறலாம். சமீபத்திலே நடந்த நிகழ்ச்சி காரணமாக இந்த அரசுக்கு அவரோடு கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அது வேறு விவகாரம்.

ஆனால் இன்றையதினம் அவர்கள் தேர்தலில் மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற எவ்வளவு வேகமாகச் செயல்படுகிறார்களோ அதுபோல நாமும் செயல்பட்டாகவேண்டும். நாமும் முற்போக்கான சட்டங்கள் கொண்டுவரவில்லையா என்று கேட்கலாம், 50 பஸ்களுக்கு மேல் இருந்த வழித்தடங்களை

[1972 பிப்ரவரி 1]

தேசியமயமாக்கியதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அதிலும் தீவிர அக்கறை காட்டப்படுகிறது என்பதை அறியும்போது மக்கள் அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கமாட்டார்கள். ஏகபோகத்தைக் கட்டுப்படுத்தவே மத்திய அரசின் இந்தச் சட்டம் வழிசெய்கிறது. ஏகபோகத்தை ஒழிக்கவே நாமும் விரும்புகிறோம் என்றாலும் தமிழகத்தில் இன்னமும் ஏகபோகமாக சொத்து வைத்திருக்கிறவர்களை நமக்குத் தெரியாது என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு காலத்தில் இருந்த சட்டம் இன்னொரு காலத்திற்குப் பொருந்துவதும் அல்ல. இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்கிற உணர்வோடு இதன் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி தமிழகத்தில் விரிவானதொரு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தையும் இந்த அரசு கொண்டுவந்தாக வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வலியுறுத்துகிறேன். மத்திய அரசாங்கம் அதற்கு வழிவகுத்துவிட்டது. ஆகவே, இனி அது போன்ற சட்டத்தைக் கொண்டுவர இந்த அரசு தயக்கம் காட்டக்கூடாது. நாம் மக்களுக்கு இங்கே அளித்த வாக்குறுதிகளையும் உடனடியாகச் செயல்படுத்துவதற்கு ஆளும் கட்சித் தரப்பினர் முன்வந்தாக வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அண்மையிலேகூட சில வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் நடந்து விட்டன. சட்டம், ஒழுங்கு, அமைதி இவைகள் எல்லாம் கெட்டு விட்டிருந்தன. அவை டாங்க் பாக்டரி நிகழ்ச்சி மிகவும் வருந்தத்தக்கது. அதை நாம் மறக்க முடியாது. சட்டம், ஒழுங்கு அமைதி என்று நாம் சொல்லும்போது, அந்தத் தொழிலாளர்கள் 'இதுதான் சட்டம், இதுதான் ஒழுங்கு' என்று கேட்கும் நிலை இருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் இதை வேதனையோடுதான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடிப்பட்ட தொழிலாளர்களை நம்முடைய அமைச்சர்களோ, மற்றவர்களோ மருத்துவமனையில் போர்ப் பார்க்கவில்லை. இது தொழிலாளர்களின் மத்தியில் பெரிய மனக்கசப்பை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பொதுமக்கள் மத்தியில் இது ஒரு அதிருப்தியை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது.

அவர்களைப் பார்க்க மத்திய அமைச்சர் ஒருவர் போனார், அவர் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அவர் போய் பார்க்கலாமா என்கிற வாதம் கிளப்பப்பட்டு பேசப்பட்டு வருகிறது. இவை எல்லாம் வேதனை தரக்கூடியவை மத்திய அமைச்சர் போகலாமா என்கிற வார்த்தைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, மாநில அமைச்சர்களும், மத்திய அமைச்சர்களும், ஒருங்கிணைந்து, முற்போக்கான கொள்கைகளுக்குப் பாடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே இருந்த காப்புணர்ச்சிகளையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, முற்போக்குத் திட்டங்களைச் செய்ய வேண்டும்,

1972 பிப்ரவரி 1]

[திரு. க. சுப்பு]

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, இது ஒரு புரட்சிகரமான திருத்தம் என்று கூறினார்கள். அதற்கு எல்லோரும் ஆதரவு தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று சபை முன்னால் இருக்கும் 25-வது அரசியல் சட்ட திருத்தத்தை ஆதரித்துப் பேச முன்வந்துள்ளேன்.

அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான அவசியத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு, தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். பல்வேறு பெரும் தனம் படைத்தவர்கள் இந்த சமுதாயத்தின் மேல்நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறு நீண்ட காலத்திற்கு அப்படியே இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம் இதற்கு எவ்வளவு பெரும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்கள் என்பதை நாம் எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறோம், பொதுமக்களும் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் கடந்த தேர்தலிலே இந்தத் திருத்தங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, இம்மாதிரியான திருத்தங்களைப் பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றி, மக்களுக்கு முற்போக்கான காரியங்களைச் செய்ய வாக்களிக்க வேண்டுமென்று நாம் கோரியபோது, மக்கள் எல்லாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, தங்களுடைய எதிர்காலம் சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஒட்டினித்தா. சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தம் பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கிறதென்பதை நாம் அறிகிறோம்.

இதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு முன்னால் இந்த உரிமை பார்லிமெண்டுக்கு இருந்ததா, இல்லையா என்பதைப் பார்க்கும் போது, அது இருந்தது. இந்தத் திருத்தம் இருந்ததற்கு முன்னாலே நாம் ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம், நில உச்சவரம்பு சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இந்தச் சட்டசபை நிர்ணயித்தபடி நாம் காம்பன்சேஷன் கொடுத்திருக்கிறோம். காம்பன்சேஷன் என்றால் என்ன என்று வியாக்கியானம் கொடுத்து, முழு மானியம் அளிக்க வேண்டுமென்று சுப்ரீம் கோர்ட் அளித்த தீர்ப்பின்படி இந்த அரசியல் சட்ட திருத்தம் ஏற்பட்டு விட்டது.

இந்த நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிற பெரும் மாறுதல்களுக்கெல்லாம் காரணம், இந்த நாட்டிலே இருக்கிற உழைப்பாளி வர்க்கம்தான் என்று சொன்னால் அதை மறுத்துவிட முடியாது. உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்கி யாரோ உல்லாச நிலையில் இருப்பதற்காக உழைப்பாளி

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1972 பிப்ரவரி 1]

உழைக்கிறான். அந்த நிலை மாறி தாங்களும் வாழவேண்டும், உழைப்பின் பலன் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்கிற நிலை ஏற்படும்போது உல்லாச நிலையில் இருப்பவர்கள் அந்த நிலை யிலிருந்து கீழே இறங்கத் தயாராக இல்லை. வெகு நீண்டகாலமாக நாட்டிலே பல அறிவுரைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத ஸ்தாபகர்கள் எல்லாம் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். 'ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து, நீயும் சாப்பிடு' என்றுதான் எல்லா சம்பிரதாய நூல்கள் எல்லாம் இதை நன்கு வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றன. அநேகம் பேர் இதைக் காதிலே கேட்டு விட்டு, செயல்முறையில் நடைமுறைப்படுத்தாத நிலையில்தான் நாம் சட்டபூர்வமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இதையேதான் வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

“புகுத்துண்டு பல்லாயி ரோம்புதல் தூலோர்

தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை”

என்று கூறியிருக்கிறார். இந்தச் சட்டத்தை எதிர்க்கின்றவர்கள் நன்றாக யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்தக் காலத்திலே சொன்ன நீதி நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்தால் இதில் ஒருவித சிரமமும் இருக்காது. நம்முடைய சொத்து போகிறதே, நம்முடைய உல்லாச போகங்கள் போகிறதே என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து

கெடுக உலகியற்றி யான்”

என்று வள்ளுவர் விளக்கிச் சொல்லியுள்ளார். நாம் இரந்து உயிர் வாழக்கூடாது, உழைத்து உயிர் வாழவேண்டும். இரந்து வாழும் நிலை இருக்கக்கூடாது என்கிறார். எல்லாவற்றிற்கும் என்ன காரணம் என்றால், ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய சொத்து, தன்னுடைய உடமை என்று சொந்தம் கொண்டாடுகிறார்கள். உழைக்கும் வர்க்கத்தை தன் சொந்த நலன்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். வெகு காலத்திற்கு முன்னால் இயேசு கிறிஸ்து, முகம்மது நபி, புத்தர் போன்றவர் எல்லாம் என்ன கூறினார்கள். ஆசையேதான் எல்லாவித துன்பத்திற்கும் காரணம் என்று கூறினார்கள். இதையே பல மகான்களும் உபதேசித்திருக்கிறார்கள். ஒருவனிடத்தில் ஏராளமான சொத்துக்கள் சேருகின்றன என்றால், அது பல உழைப்பாளிகளுடைய உழைப்பினால்தான். உழைப்பாளியினுடைய ரத்தம் சிந்தித்தான் வேறொருவன் சொத்து சேர்க்க முடிகிறது. இதைக் குறித்து புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் கூட கூறியிருக்கிறார்.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

“பொழுது தோறும்

புனலுக்கும் சேற்றிற்கும்

கக்கு விஷப் பாம்பினுக்கும்

பிலத்தினுக்கும் இடையறு நோய்களுக்கும்

பலியாகி கால் கைகள் உடல்கள் இற்றும்

பச்சை ரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டை

சலியாத வருவாயும் உடையதாகத் தந்தவர்”

தொழிலாளர்கள் என்று உழைப்பைப் பற்றியும், உழைக்கும் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறார். உழைப்பாளிகள் இல்லாவிட்டால் செல்வம் இல்லை. உழைப்புதான் செல்வம். இதைத்தான் மார்க்ஸ் அவர்களும் ‘சர்பிளஸ் வால்யூ’ என்று கூறுகிறார். உழைப்பாளி உழைக்கும்போது, அந்த உழைப்பின் பலனில் ஒரு சிறு பகுதியை கூலியாகக் கொடுத்துவிட்டு, மற்ற பகுதிகளைச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு உழைப்பாளிகளின் உழைப்பைக் கொண்டு பெரும் பெரும் செல்வந்தர்களாக மாறுகிறார்கள். இதனால் பெரும் மூலதனம் போட்டு பெரும் தொழில்களை நடத்துகிறார்கள். பெரும் பண்ணைகளை நடத்துகிறார்கள். ஆகவே, உழைக்கும் வர்க்கத்திற்கு தக்க உத்யம் கிடைக்க வேண்டும். அவர்களும் மற்றவர்களைப்போல் வாழ வேண்டும். முதலாளிகளுடைய கருத்துப்படி பார்த்தால் கேபிடல் பார்மேஷன் என்ன என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாம் இந்தச் சட்டத்தின்படி அந்த தொழில் ஸ்தாபனங்களை எடுத்துக்கொண்டால் பெரிய அத்யாயம், அக்கிரமம் என்று சொல்கிறார்கள். capital is nothing but accumulated labour காபிடல் என்பது சேர்த்து வைக்கப்பட்ட சொத்து உழைப்பு. யாரோ உழைத்து, யாரோ உல்லாச வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறார்கள். கைத்திறனும் மெய்த்திறனும் கொண்டு உழைத்து உழைத்து உருக்குல்கிறான் உழைப்பாளி. பிறர் உழைப்புகளையெல்லாம் ஒரு மொத்தமாகத் திரட்டி, சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு, அது என்னுடைய செல்வம், அது எனக்குத் தான் சொந்தமானது, என்னுடைய மூலதனம் என்று சொல்வது காலத்திற்கொவ்வாதது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். மகாத்மா காந்தியடிகள்கூட. “உன்னுடைய தேவையை மட்டும் நீ வைத்துக்கொள், பிறருடைய உழைப்பை எதிர்பார்க்காதே, பிறருடைய உழைப்பினால் வாழாதே, பிறருடைய வாழ்க்கைக்கு இடைஞ்சலாக இருக்காதே” என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார். “மக்களுடைய நலனுக்காக உன்னுடைய உபரி சொத்துக்களை அரசாங்கம் எடுக்கும்போது மகிழ்ச்சியோடு தர வேண்டும்” என்று கீம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் மகாத்மா காந்தியார் அவர்கள் தனிச் சொத்துரிமை கூடாது என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார். இன்றைக்கு காந்திஜி இருந்திருப்பாரேயானால், தனிச்

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1972 பிப்ரவரி 1]

சொத்துரிமை கூடாது என்பதைத்தான் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருப்பார். பெரும் சொத்து வைத்திருப்பவர்கள் அதைச் சரிவர நிர்வகிக்கவில்லை. டிரஸ்ட் வைத்திருப்பவர்களும் சரியாக நிர்வகிக்க வேண்டும். அனுபவ ரீதியாகப் பார்த்தால் பெரும் சொத்து வைத்திருப்பவர்களில் பத்து சதவிகிதம் பேர் கூட அதைச் சரியானபடி பராமரிக்கவில்லை.

ஆகவே, சரியான முறையிலே சொத்துக்களைப் பரிபாலித்து நல்ல முறையிலே நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்க வகையிலே அவர்கள் நடக்கவில்லையென்றால் அரசாங்கம் அந்தச் சொத்துக்களை எடுத்துக்கொள்வதிலே தவறில்லை.

பல பேர்கள் சொல்கிறார்கள், என்னுடைய சொத்தை 7 தலை முறைக்கு விற்றுத் தின்பேன் என்று விற்றுச் சாப்பிடுவதற்காகவா சொத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன? நாட்டு மக்களுக்கு அவை பயன்படுகின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தத் திருத்தம் சரியானது. மக்களுடைய தேவைகளை அவை நிறைவேற்றித் தரக்கூடிய வகையில் பயன்படுகின்றனவா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தனிச் சொத்துரிமையை எடுத்து விடப் போகிறார்களே, எடுத்துவிடப் போகிறார்களே என்று கூக்குரலிடுகிறார்கள். நாம் இப்பொழுது அதை எடுக்கவில்லை. தனிச் சொத்துரிமை மக்களுடைய நலனுக்கு மாறுபட்டதாக இருக்கக்கூடாது. தனி நலன் இரண்டாவதாக வைக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தைத்தான் இந்தத் திருத்தம் பிரதிபலிக்கிறது.

டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ் என்ற கொள்கையை மக்களுடைய நலனைக் காக்க எந்தெந்த வகையிலே பயன்படுத்த வேண்டுமோ அந்தந்த வகையிலே பயன்படுத்தி மக்களுடைய நலன்களைக் காக்க வேண்டும். சொத்துக்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் காம்பன்சேஷன் சட்டசபையால், மக்கள் மன்றத்தால்தான் நிர்ணயிக்கப்படக்கூடியது, அந்த உரிமை கோர்ட்டுக்குக் கிடையாது என்பதைச் சொல்வதுதான் இந்தத் திருத்தம் ஆகும். இது ரொம்ப அவசியமானதாகும். காம்பன்சேஷன் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டுமென்றால் பொருள் எடுக்கப்பட்ட பிறகு அதற்காகப் பணம் கொடுப்பது என்றால் பணம் அங்கே போய் மறுபடியும் சேர்ந்து விடுகிறது. ஆகவே எடுத்தும் பிரயோஜனமில்லை. காம்பன்சேஷன் கொடுத்துத்தான் சமுதாயத்திலே மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் அது இந்தக் காலத்திலே நடக்காது, சமூக அமைப்பு அப்படியேதான் இருக்கும். மக்கள் நிலையும் மாறாது.

எனவே, இந்த 25-வது திருத்தம் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது. மக்களின் நலனுக்காக அரசாங்கம் எந்தச் சொத்தையும் எடுத்தால் யாரும் கோர்ட்டிற்குச் செல்ல முடியாது.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

மக்கள் மன்றம், சட்ட மன்றம் எந்தத் தொகையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்கிறதோ அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

எது எதற்கோ ரிட் போடுகிறார்கள், கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள், வாய்க்கால் வெட்டினால் போகிறார்கள், 10 சென்ட் நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கோர்ட்டிற்குப் போகிறார்கள். மக்கள் நிலையில் நல்ல மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டும், மக்கள் வாழ வேண்டும், வறுமை போக வேண்டும், உலக நாடுகளிலே பெறுகிற வளர்ச்சியைப் பார்க்கிறபோது அவர்களோடு நாமும் சமமாக வளர்ச்சியைப் பெறுவதற்கும் இந்தத் திருத்தம் உதவிகரமாக இருக்கும். இது சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இந்த மாற்றத்தை சட்டத் திருத்தத்தை நிச்சயமாக எல்லோரும் வரவேற்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். யாராவது எதிர்த்தால் அவர்கள் பத்தாம் பசலியாக இருப்பார்கள், அவர்கள் யதார்த்த நிலையை மறந்துவிட்டு எங்கோ வேறு உலகத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. மக்கள் அதைச் சகித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். பலாத்காரம் செய்வார்கள் என்று நான் கூறவில்லை. அவர்கள் தூள் தூள் ஆக்கி விடுவார்கள். மக்களுடைய நலனுக்காக இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் வறுமையை ஒழிப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கா. காளிமுத்து : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நாடாளுமன்றத்திலேயும் நாடாளுமன்ற மேலவையிலேயும் நிறைவேற்றப்பட்டு, நமது சட்டமன்றத்தின் ஒப்புறுதிக் காகக் கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கிற 25-வது அரசியல் திருத்தத்தை ஆதரித்து சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தையொட்டி என்னுடைய கருத்துக்களையும் வழங்க முன்வருகிறேன்.

உச்ச நீதிமன்றம் கோலக்நாத் வழக்கிலும், வங்கிகள் தேசிய மயமாக்கப்பட்ட வழக்கிலும், ராஜ மானியங்கள் ஒழிக்கப்பட்ட வழக்கிலும் தந்த தீர்ப்பை வைத்துத்தான் 1971-ஆம் ஆண்டிலே தேர்தல் நடந்து முடிந்தது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பைக் காட்டிலும் மக்கள் தீர்ப்பே பெரியது, மக்கள் தீர்ப்பே மகேசன் தீர்ப்பு என்ற எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பாகத்தான் 24-வது திருத்தமும், 25-வது திருத்தமும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்று கருதுகிறேன்.

நாடாளுமன்றத்திலே கழக உறுப்பினராக இருக்கின்ற திரு. செழியன் அவர்கள் கூறியதைப்போல் இருபத்தைந்தாவது சுதந்திர தின விழாவைக் கொண்டாடுகிற பொழுது நாம் 25-வது

[திரு. கா. காளிமுத்து] [1972 பிப்ரவரி 1]

திருத்தத்தைக் கொண்டு வருகிறோம், இதன் மூலம் 25-வது சுதந்திர தின விழாவிற்கு நாம் ஒரு வெள்ளி விழாக் கொண்டாடுகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வளர்ந்து வருகிற தலைமுறையினரின் உள்ளங்களில் ஊறிய எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வகையிலே சட்டங்களிலே மாற்றங்கள் செய்வது தேவைதான்.

அன்றைக்கு இருந்ததுபோலவே சட்டம் அப்படியே இருக்க வேண்டுமென்று யாரும் கூறுவது பொருத்தமல்ல. சில உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், நாடாளுமன்றத்திலே நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பல அரசியல் விற்பன்னர்கள் உருவாக்கிய இந்தச் சட்டத்தை ஒரு விஷயிலே நீங்கள் மாற்றலாமா என்று கேட்கிறார்கள். சட்டம் என்பது சாஸ்வதம் அல்ல. சூரியன் உள்ள வரை மாறுது, சந்திரன் உள்ளவரை மாறுது என்று சொன்னவைகள் எல்லாம் ஓடைக்கரையிலே துணி துவைக்கும் கற்களாக மாறி வருகின்றன. நாட்டு மக்களுடைய எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்ற வகையிலேதான் இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கிறது.

சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு தடைக்கல்லாக இருக்கக் கூடாது, ஏழை எளிய மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றித் தருவதற்கு நீதிமன்றம் குறுக்கே நிற்கும் நந்தியாக இருக்கக்கூடாது. ஏழை நந்தனுக்கும் சர்வ வல்லமை படைத்த சிவனுக்கும் இடையே உள்ள நந்தியாக நிற்கக் கூடாது என்ற வகையிலேதான் பெரும்பான்மையான ஆதரவோடு இந்தச் சட்டத் திருத்தம் நிறைவேறியிருக்கிறது.

சுதந்திரம் பெற்று இருபத்தைந்து ஆண்டுக் காலம் ஆகியும் ஏழ்மை முழுமையாக ஒழியவில்லை, உயரத்திலே கொடியிலே பறக்கும் அசோகச் சக்கரத்தை ஏழை அண்ணாந்து பார்த்துப் பெருமூச்சு விடக்கூடிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. நாட்டினுடைய செல்வம் 75 குடும்பங்களின் கையிலே சிக்கிக் கிடக்கிறது. இந்த நிலை பற்றி ஆராயப் பல குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. நாட்டிலே இருக்கின்ற 2,289 கம்பெனிகளில் 1,306 கம்பெனிகள் 75 குடும்பங்களின் கையிலே இருக்கின்றன. பாராளுமன்றம் இதைப் பற்றிக் கவனிக்கவில்லை. இதைப் பற்றி சூடான விவாதங்கள்தான் எழுப்புகிறது என்று இதைப் பற்றி டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதைப் பற்றி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஏழை எளிய மக்களின் இன்னல்களைப் போக்க வேண்டுமென்ற வகையிலேதான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. பணக்காரனுக்கும் ஏழைக்கும் இடையிலே இடைவெளியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது எதிர்காலத்திற்கு நல்லதல்ல, ஜனநாயகத்திற்கு

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கா. காளிமுத்து]

நல்லதல்ல, ஜனநாயக அடிப்படையை அது தசுர்த்தனுவிடும் என்பதைத்தான் நகஸல்பாரி இயக்கம் அபாய விளக்காகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களாட்சி மரபுகள் கெடாமல் அவர்களுடைய நலனுக்குத் தேவையான மாற்றத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலேதான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு இருக்கிறது.

இது அடிப்படைச் சொத்துரிமையைப் பாதிக்கிறது என்ற வாதம் நாடாளுமன்றத்திலே எழுப்பப்பட்டது. நாட்டிலே உள்ள மக்கள் 90 விழுக்காடு மக்களிடத்தில் சொத்துரிமை இல்லை. மீதமிருக்கிற பத்து விழுக்காடு மக்களில் 9.9 விழுக்காடு மக்களிடத்தில் ஓரளவு சிறிய அளவுக்குத்தான் சொத்துக்களின் அதிபர்கள் இருக்கலாம். 0.1 விழுக்காடு மக்களிடத்தில்தான் ஏகபோக அதிபர்கள், கம்பெனிகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலனுக்குத்தான் அது பாதுகாக்க இருக்குமே தவிர நாட்டிலே நலிந்திருக்கிற மக்களுக்கு அது அபத்தல்ல. எனவே இது தேவையான என்பதைக் குறிப்பிட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திருத்தத்தை முன்மொழிந்து சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் பேசியபொழுது சாத்தனரின் மேற்கோளோடு சிளக்கம் தந்தார்கள். இங்கே பேசிய உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் தமிழிலக்கியத்தில் இருந்த மேற்கோள் என்பதால் அதைப் பற்றிக் கேலியாக நினைக்கமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். அவர்கள் பேசும்பொழுது மோகன் சூமரமங்கலம் அவர்கள் பேசியதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபொழுது அவர்களுக்கிருந்த உற்சாகம் அமைச்சர் அவர்கள் சாத்தனார் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது இல்லை. திரு. கே. டி. கே. அவர்கள் மணிமேகலையை விரும்பிப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்து கட்டுரை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அது எல்லோருக்கும் பொதுவானது, தமிழ் மண்ணுக்குச் சொந்தமானது, நம்முடைய ரத்தத்தோடு பிறந்தது என்ற அளவிலேதான் அதைக் கொண்டுவந்து காட்டியிருக்கிறார்கள்.

சமதர்மத்தை நோக்கி அடியொடுத்து வைக்குமாபொழுது அமைதியான வழியில் ஆக்கப்பூர்வமான வழியில் மக்களை வாழ வைக்கக்கூடிய வகையில் வந்திருக்கிற வரலாறு மிக்க சட்டத் திருத்தமாகும் இது. இழப்பீட்டுத் தொகையைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமென்றால், பணக்காரர்கள் பணக்காரர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஏழைகள் ஏழைகளாகத்தான் இருப்பார்கள். புதிய மாற்றங்கள் உருவாக முடியாது. ஜமீன்தாரி முறை ஒழிக்கப் பட்ட நேரத்திலே போதுமான அளவுக்கு நாம் இழப்பீட்டுத் தொகையாகத் தரவில்லை. நில உச்சவரம்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது அதற்குத் தேவையான இழப்பீட்டுத் தொகை

[திரு. கா. காளிமுத்து] [1972 பிப்ரவரி 1]

தரப்படவில்லை. ஒவ்வொன்றுக்கும் இழப்பீட்டு தொகை அளித்து, இந்த நாட்டில் சமதர்ம சமுதாயத்திற்கான மாற்றத்தைக் காண முடியாது. பல புதிய மாற்றங்களை, முன்னேற்றத்திற்கான வழிவகைகளைக் காண, நாட்டு மக்களின் எண்ணத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கக்கூடியது இந்தத் திருத்தம் என்பதைத் தெரிவித்து என்னுடைய வார்த்தைகளை முடிக்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த முக்கியமான 25-வது அரசியல் சட்ட திருத்தத்தை ஆதரித்துப் பேசும்பொழுது எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்றாகத் தங்கள் குரலை அதற்கு ஆதரவாக எழுப்புவதைப் பார்க்கும் பொழுது இங்கே நாட்டிலேயிருக்கும் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும், இந்த நாட்டு மக்கள் எல்லாவிதமான அத்தியாவசியத் தேவைகளையும் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழவேண்டுமென்பதிலே வேறுபட்ட எண்ணம் கொள்ளாதவர்கள் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறது. (குறுக்கீடு) எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் என்றால் மெஜாரிட்டி அரசியல் கட்சிகள். ஒருவேளை சுதந்திரா கட்சி ஆதரிக்கிறதோ என்னவோ, அவர்கள் பேசும்போது தெரியும், ஆனால் இதை ஆதரிக்காமல் இருப்பதற்கு நியாயம் இல்லை. அவர்கள் கூட மக்களுக்காக இருக்கிற அரசியல் கட்சி, மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஆதரவு தரவேண்டும். நாம் எல்லோரும் அரசியல்வாதிகள்தான் என்றாலும் 'இன் தி இண்டாஸ்ட் ஆஃப் தி பப்ளிக்', மக்களுக்கு நன்மைகள் செய்யும் விதத்திலே பார்க்க வேண்டுமேயொழிய நமக்கு என்ன நன்மைகள் ஏற்படும் என்று பார்ப்பது நியாயமும் அல்ல, தர்மமும் அல்ல என்று நான் எண்ணுகிறேன். அந்த வகையிலே 25-வது திருத்தம் மிக மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

பேங்குகள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட வழக்கிலே சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே கொடுக்கப்பட்ட முடிவைப் பார்த்த பிறகு நாம் துரிதமாக எடுக்கும் சமதர்ம நடவடிக்கைகளுக்கெல்லாம் முட்டுக் கட்டைகளாக எந்த முட்டுக்கட்டைகள் இருந்தாலும் அவற்றை முறியடித்துவிட்டு சமதர்மத்திற்கான நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணித்தான் இந்தச் சட்டத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. குறிப்பாக இழப்பீட்டுத் தொகை என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது சட்டசபையிலேயும், பாராளுமன்றத்திலேயும் எந்தத் தொகை கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று முடிவு செய்கிறார்களோ அந்தத் தொகைதான் முடிவானது, அதற்கு மேல் இந்த முடிவு நியாயம் அல்ல, நேர்மை அல்ல, அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல வழி இருக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்திலேதான் இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள், மிகவும் சிறந்த கருத்து. ஆனால் இதை அமல் நடத்துவதிலே எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் வெகு திறமையாக, நேர்மையாக நடத்தினால்தான் இந்தத் திருத்தத்திற்கு மதிப்பு

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கா. காளிமுத்து]

இருக்க முடியும். நாட்டிலே இதை அமல் நடத்தும்பொழுது ஆட்சியில் இருக்கும் அரசியல் கட்சிகள் தங்களுடைய கருப்பு வேறுப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்து இதை அமல் நடத்தினால் இந்தத் திருத்தம் கடைசியிலே மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்து விடும் என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் நாம் நிலத்தை எதற்காக எடுக்கிறோம்? பப்ளிக் பர்ப்பஸ் என்று சொல்லி, மக்களின் காரியங்களுக்காக என்று சொல்லி சிலையிடங்களில் நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்கிறோம்.

Acquisition for Harijan housesites is for a public purpose. அதேபோல் ஒரு பெரிய தொழில் அதிபர் தொழிற்சாலைக்கு நிலம் வேண்டுமென்றாலும் அதையும் பப்ளிக் பர்ப்பஸ் என்று சொல்லி செய்யப்படுகிறது. இந்தச் சட்டத்தினுடைய நோக்கமே ஒருவரிடத்திலேயே பணம் சேரக்கூடாது.

There should not be concentration of wealth. Monopoly must be curbed.

இப்படிப்பட்ட நல்ல எண்ணங்களால் இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிக் கொண்டு வரும்பொழுது பணக் காரர்கள் மேலும் பணக்காரர்களாக ஆகிவிடக்கூடாது, அவர்கள் கையிலே பணம் தேங்கக்கூடாது என்பதற்கான அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

உதரணமாகத் தமிழகத்திலே எத்தனை தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கிறோம்? அவைகளுக்காக நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கரா நிலங்களை நாம் ஆர்ஜிதம் செய்கிறோம். யாரிடத்திலே தெரியுமா? பெரிய ஐமீன்தார்களிடத்திலேயோ, இனாம்தார்களிடத்திலேயோ, மிட்டா மிராசுகளிடத்திலேயோ அல்ல. பாவம் சாதாரண 1 ஏக்கர், 2 ஏக்கர், அரை ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏழை விவசாயிகளிடத்திலே சென்று அந்த நிலம் கேவைப்படுகிறது என்று சொல்லி ஆர்ஜிதம் செய்கிறோம். 'ஃபார் பப்ளிக் பர்ப்பஸ்' என்று சொல்லி செய்கிறோம். உதரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அம்பக்தார் டி.ஐ. சைக்கிள் பேக்டரிக்குப் பல ஏக்கர்களை ஆர்ஜிதம் செய்திருக்கிறோம். இப்படி ஆங்காங்கு ஆர்ஜிதம் செய்யக்கூடிய நேரத்திலே, தொழிலதிபர்கள், அவர்கள் நல்ல புத்திசாலிகள், தங்கள் தேவைக்குமேல் பத்து மடங்கு அதிகப்படியான நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்துகொள்ள முன் வருகிறார்கள். கேட்டால் இன்னும் பத்தாண்டுகளில் விரிவடையும். 20 ஆண்டுகளில் இன்னும் பெரிதாக ஆகும், அதற்கு இடம் தேவைப்படும் அல்லவா இவைகளுக்கு எல்லாம் 200 ஏக்கர்கள் தேவைப்படும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத் தில்கூட, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களின் மகனுக்கு சிறிய கார் தொழிற்சாலைக்காக 350 ஏக்கர்கள் தேவைப்படும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் இந்துஸ்தான் மோட்டார் தொழிற்சாலைக்கு 30 ஏக்கர்கள்தான். சுமார் பத்து மடங்கு அதிகம் கேட்கிறோம் என்றால் இந்த முறையெல்லாம் நியாயம்

[1972 பிப்ரவரி 1]

அல்ல. ஏன் இதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறேன் என்றால் பப்ளிக் பர்ப்பஸ் என்ற போர்வையிலே இதைப் பவர் பயன்படுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். பெரிய தொழிலதிபர்கள் பற்றித் தெரியும், தொழிற்சாலைக்குத் தேவைப்படுவதைவிட பத்து மடங்கு அதிகமாக வாங்கி மாந்தோப்பு, தென்னந்தோப்பு என்று போட்டு விவசாயம் செய்யக்கூடிய அவர்களுக்கெல்லாம் இந்த பப்ளிக் பர்ப்பஸ் என்ற போர்வையில் குறைந்த நஷ்ட சட்டைக் கொடுத்துவிட்டு தங்களுடைய வசதிகளுக்காக வான் சுகிறார்கள் என்று சொன்னால் அதிலே யர்ஜிதம் செய்ததிலே மிகவும் கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் ஆபத்து 25-வது சட்டத்திருத்தம் என்று கூறி, நாங்கள் கொடுப்பதுதான் இழப்பீட்டுத் தொகை என்று சொல்லி

Do not hit the small farmers and small monied people.

பெரிய பிரலா, டாட்டாக்களிடம் மோதுங்கள் வரவேற்கிறோம். ஆனால் சமதர்ம சட்டத்தின் அடிப்படையில் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்று சொல்லி, 2 ஏக்கர், 3 ஏக்கர், 5 ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கும் விவசாயிகளிடத்திலே போய் நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து உங்களுக்கு வேண்டிய பெரிய தொழில் அதிபர்களுக்கு உதவினால் இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தின் நோக்கமே அடிப்பட்டுப் போய்விடும்.

அதேபோன்று கொள்கை ரூபமாக இருக்கக்கூடிய ஆபத்துக் களும் வரும். என்னைப் போன்றவர்கள் கோயில் சொத்துக்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்று யோசிப்பவர்கள். அதற்குக் காரணம் கோயில்களின் மூலம் மக்கள் நன்மை அடைகிறார்கள், சமயப்பற்றுள்ளவர்கள் நன்மை அடைகிறார்கள், சமயப்பற்றில்லாதவர்களுக்கு நன்மையில்லாதது போல் தெரியும். 25-வது சட்டத் திருத்தம் இருக்கிறது என்று சொல்லி கோயில் என்பது பழமை, ஆலயமாவது, ஆண்டவனாவது என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் இருப்பவர்கள் அலயச் சொத்துக்களை இரண்டு ரூபாய்க்குக் கொடு என்று சொன்னால் என்ன அவது? அதிலேயும் அரசாங்கம் ஐக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். 25-வது சட்டத் திருத்தப் படி செய்யலாம் என்று கூறி, ஏழைகளுக்கு இல்லாததா கோயில் சொத்து என்று செய்யக்கூடாது. ஆனால், அந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பதிலும் வரையறைகள் உண்டு. பக்திமார்களாக உள்ள ஏழைகளுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டும். பணக்காரர்களுக்கு அல்ல. எந்த வகையிலே பக்தியுள்ளவர்களுக்குப் போகிறது என்றால் அலயத்தில் பல கலைகள் வாயிலாகவும், திருவிழாக்கள் போன்ற நோங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு உதவுகின்ற வாயிலாகவும் இப்படிப் பலவகைகளிலே செலவழிப்பதற்கு யோசித்துத் தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்போய் குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு என்று சொல்லி, வீடு கட்டும் திட்டத்திற்கென்று சொல்லி, ஏழைகளுக்காக என்று சொல்லி இரண்டு ரூபாய் என்று

1972 பிப்ரவரி 1]

கோயில் நிலங்களுக்குக் கொடுத்து, அப்படி காம்ப்ன்சேஷன் கொடுத்து, அவ்வாறு செய்தால் அது ஒரு பெரிய கொள்கையை யே இடித்துச் தள்ளியது போலாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே 25-வது திருத்தத்தை இந்த அரசாங்கம் எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதைப் பொறுத்துத் தான் இருக்கிறது.

கேரளாவிலே அங்கேயிருக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களையெல்லாம் நாங்கள் எடுக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லி சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப்போய் தோல்வியடைந்திருக்கிறது ஆனால் இந்தச் சட்டப்படி அப்படிச் சட்டம் போட்டு அமல் நடத்த முடியும். அதுவும் நம்முடைய அரசாங்கத்தில் 183 பேர்கள் கைதுக்க இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும்பொழுது ஒருவரும் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. ஆகவே 25-வது சட்டத்திருத்தத்தைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது இவையெல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாக விளக்கப் பட வேண்டும். The will of the Legislature must be know

சாதாரணமாக சட்டத்தைப் பார்க்கும்பொழுது ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் எதையெதை விரும்பினார்கள், எப்படிப்பட்ட விருப்பங்கள் இருந்தன என்பதெல்லாம் நாளைக்கு இந்த டிபேட்டைப் பார்த்தால் தெரிய வரும். மந்திரிகள் என்ன வாக்குறுதி தருகிறார்கள், எப்படி ஒத்துழைப்பு தருகிறார்கள் என்பதெல்லாம் விளக்கமாயிருந்தால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பெரும்பணக்காரர்களை அடக்க இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் சிறிய பணக்காரர்களை ஒழித்துவிட்டு பெரிய பணக்காரர்களை மேலும்மேலும் பெரிய பணக்காரர்களாக ஆக்க இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டால் கட்டாயமாக அது சம தர்மத்திற்குப் புறம்பானது, அதை நாடு ஒத்துக்கொள்ளாது. இதைத் திட்டவட்டமாகச் செய்ய என்ன திட்டம் என்ற அறிவிப்பை அமைச்சரவை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த அறிவிப்பு இருந்தால் தாராளமாக நல்லெண்ணத்தில் நடந்து கொள்ளும் என்ற எண்ணம் ஏற்படும். ஏனென்றால் அரிசனங்களுக்கு விடு கட்டுவதற்காக நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யும் பொழுது பலர் உள்நோக்கத்தோடு செய்கிறார்கள்.

கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய கர்ணம் அங்கிருக்கக்கூடிய சாதாரண விவசாயிகளைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் நல்ல விளைச்சல் நிலமாக இருந்தாலும் காட்டிக் கொடுத்துவிடுவார்கள்.

கட்டுக்கள் இவ்விதம் விளைநிலங்களாக எடுக்கப்பட்டு கடைசியில் வீடுகள் கட்டப்படாமல் இருக்கின்றன. காரணம் என்ன? பள்ளமான இடம், நீர்வளம் இருக்கிற இடத்தை எல்லாம் மனைக் கட்டுக்களுக்காக எடுத்திருக்கிறார்கள். அரிசன காலனிக்கு என்று அவற்றை அரசாங்கம் அக்வைர் செய்திருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: அரிசன மக்கள் அந்த இடம் தேவை என்று சொன்னால்தான் அக்வைர் செய்கிறோம்.

[1972 பிப்ரவரி 1]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: அந்த இடங்களை எடுக்கும் போது அதிலே பல உள்நோக்கங்கள் இருக்கின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒருவர் பம்ப் செட் வைத்து விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த நிலத்தை வீடு கட்டுவதற்காக என்று எடுத்துக் கொண்டார்கள். அந்த விவசாயி தனக்குச் சொந்தமான மேடான புஞ்சை நிலத்தைச் சும்மா தருகிறேன் என்று சொன்னார். ஆனால் அதைக் கேட்காமல் வீடு நிலத்தைத் தான் அக்வைர் செய்தார்கள். இவ்வாறு அக்வைர் செய்வதைப் பற்றிக் கேட்க நீதிமன்றத்திற்குக் கூட அதிகாரம் இல்லை. பப்ளிக் டர்ப்பஸ் போனஸ்பைடி என்று சொல்வார்கள். மாலஸ்பைடி என்று எப்படிப் ப்ரூவ் பண்ணுவது? இதிலே நீதிமன்றங்கள் தலையிட வேண்டுமென்றால் இரண்டு விஷயங்கள்தான் இருக்கின்றன.

'Either it must be mala fide acquisition or it should not be for a public purpose'.

இந்த இரண்டும் இல்லை. அரிசனங்களே கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அந்த அரிசனங்கள் ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், நிலத்தை வைத்திருக்கக்கூடியவர்கள் வேறு கட்சியைச் சேர்ந்தவராகவும் இருந்தால், இந்த நிலந்தான் வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்டு அதை அக்வைர் செய்யக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. சும்மா தருகிறேன் என்று சொல்லக்கூடிய நிலத்தைக் கூட எடுக்க முறுக்கிறார்கள். கிராமத்தில் இந்தப் பகுதிக்கும், அந்தப் பகுதிக்கும் என்ன பத்து மைலா போகப் போகிறார்கள்? இதையெல்லாம் யோசிக்க வேண்டும். 80,000 மனைக் கட்டுகள் சும்மா இருக்கின்றன என்றால் எவ்வளவு ஏக்கர் நிலங்கள் தரிசாக இருக்கின்றன என்பதைப் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். வீடு கட்டவசதி இல்லையென்றால் அந்த நிலங்களைத் திருப்பி யாவது கொடுக்க வேண்டும். இந்த அரசு இதிலே மிக யோசித்துச் செயல்பட வேண்டும். இதிலே உள்நோக்கம் எதுவும் இருக்கக் கூடாது.

இப்போது இருக்கும் ஆட்சியில் கட்சி அடிப்படையில்தான் எல்லா வேலைகளும் நடக்கின்றன. அரிசிக் கடை கொடுத்தால் கூட கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத்தான் தருகிறார்கள், மற்றவர்களுக்குத் தருவதில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஃபுட்கிரேயின் லைசென்ஸீஸ், கார்ப்பரேஷன் லைசென்ஸீ, சேல்ஸ்டாக்ஸ் அஸெஸீஸ் ஆகியவர்களுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருந்தது, இப்போது அதெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. தங்கள் கட்சிக்கு வேண்டியவர்களாக இருந்தால் தருகிறோம் என்ற முறையில் கொடுக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: உணவுப் பொருள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் லைசென்ஸ் இல்லாதவர்களுக்கு எல்லாம் விற்பதற்குக் கடை கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்வது சரியல்ல. லைசென்ஸ் இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது.

1972 பிப்ரவரி 1]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : பல அரிசிக் கடை வியாபாரிகள் மகஜர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நியாயமாக வழங்கப்படவில்லை. அரிசிக் கடை அனுமதிக்கே இந்த நிலை என்றால் அரசாங்கத்தின் கையில் இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் அதிகாரம் வந்துவிட்டால் காங்கிரஸ்காரர்கள், தங்களுக்கு எதிராக இருக்கக்கூடிய கட்சிக் காரர்கள் நிலமாகப் பார்த்து எடுத்துக் கொண்டு ஒரு ரூபாய் நஷ்ட ஈடு கொடுத்து அவர்களைத் தெருவிலே நிற்க வைக்கும் எண்ணத்திலே காரியம் செய்வார்களோ என்று பயமாக இருக்கிறது. நான் கேட்டுக் கொள்வது ஒன்றுதான். இதை விருப்பு வெறுப்புகளுக்குப் பயன்படுத்தாமல் உண்மையிலேயே ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படுத்த வேண்டும். பணக்காரர்களை மேலும் பணக்காரர்களாக்கவோ அல்லது உங்கள் கட்சியைப் பலப்படுத்தவோ இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் பெறக் கூடிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொண்டு இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரித்து என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THIRU M. A. LATHEEF : Mr. Deputy Speaker, Sir, I fully agree with the statement made by the Hon. Minister for Law when he stated that this is a historic piece of legislation. This is not only a historic piece of legislation but it will also change the entire course of history of India. Hitherto we have been upholding the so-called rights of individuals. But hence forward India has decided to uphold and to uphold scrupulously that the rights of the society as a whole will always be paramount as compared to the rights of individuals. This legislation, I have no doubt in my mind, will bring about a bloodless revolution, a revolution to meet the aspirations of the people of India. The aspirations of the people of India have always been, as the Hon. Minister for Law has pointed out, that the basic necessities should be provided.

Now, the woeful and the unfortunate situation that we have been seeing in India is that some people are eating and some people go without anything to eat. Some live in palatial houses but there are hundreds and thousands of people in India who are sleeping, who are having their life or habitation, who are having their family and who are having procreations in the streets of big cities like Madras and villages of this great country. We have got a very big heritage and our respected Hon. Minister for Law has pointed out the great and rich heritage of Tamil Nadu and our sages were great men who wanted that basic necessities of all the people in this country should be provided.

But in spite of the passing 2,000 years, as the Hon. Minister for Law, has pointed out, still in our country we are having clothless, under-fed people and people without any shelter or accommodation whatsoever. Therefore, in order to change this situation and in order to give a fatal blow to the so-called bourgeoisie society

[Thiru M. A. Latheef] [1972 பிப்ரவரி 1]

wherein only a few are favoured and all the resources of the country are controlled by them—the resources which are intended for the common betterment of the people of this great country, we want to bring about a Constitutional change and for that purpose we have made some provisions in the Constitution, wherein it is clearly stated that the resources of the community should be so utilised or channelized as to subserve the needs of the common people of this country. Those provisions are laid down in Article 39 of the Constitution—Directive Principles.

We have got the greatest respect for the Judiciary right from the District Munsif Court to the Supreme Court. As a matter of fact, I am also a part and parcel of the Court, and whatever decision is taken in a Court of Law, we have to respect it. Sir, when the Constitution was amended in 1955, it was laid down that whenever the properties belonging to the institutions are requisitioned or acquired by the State, the compensation awarded to them shall be non-justiciable.

It is not a new thing that we are bringing forth by means of this new 25th amendment of our Constitution. It was written even in the fourth amendment of the Constitution as early as in 1955. Moving the resolution on the Fourth Constitution Amendment Bill, the late lamented Pandit Jawaharlal Nehru observed “We have been trying and we have been aiming and I have no doubt in my mind that we have been aiming, to bring about a change, a revolution in the social structure of this country and that revolution is intended to see that the gap between the ‘haves’ and ‘have-nots’ is removed. But what happened? Why has it not been removed? Why it continues to be there? Why the ‘haves’ continue to be ‘haves’ and ‘have-nots’ continue to be ‘have-nots’?”.

Even in the intended legislation, if you feel that whenever a property is taken, due compensation should be given. That means, whenever the Government seeks to take some property for the common good and for purpose of society, compensation should be given and that compensation should be fixed according to the market value. When it is fixed according to market value, the then Prime Minister observed, that it would mean giving the ‘money-equivalent’ to the property. You are giving ‘money-equivalent to property’ when you seek to interpret ‘compensation’ as ‘money equivalent’. Then how can the gap between the ‘haves’ and ‘have-nots’ be removed? Therefore, whenever you give the compensation according to the ‘money-equivalent’ of the property, when you requisition, when you take property, the then Prime Minister Jawaharlal Nehru said “You cannot remove disparities; you cannot remove inequalities; you cannot give death blow to the anarchy, to the ancient forces of political and economic exploitation of the country”. Therefore, Pandit Jawaharlal Nehru has

1972 பிப்ரவரி 1] [Thiru M. A. Latheef]

rightly observed that in this amendment, Government seeks to give compensation but this compensation was never to be questioned in a court of law". This happened as early as 1955.

But what happened afterwards? The aspirations of the people were not understood. The decisions of the supreme legislative body of this country, the Parliament, were not understood. The Supreme Court consistently tried to over-rule the decision of the peoples' representatives, the greatest and supreme legislative body of this country. What happened? Even Justice Subba Rao in his first judgment upheld the fourth amendment and observed in his famous judgment that the word 'compensation' is justiciable. What happened afterwards? The same Justice Subba Rao over-rule himself. He did not overrule anybody else. He said in a later case in the Shantilal Mangaldas case that it is non-justiciable; whenever Government requisitioned a particular property the word 'compensation' is used. Even in the fourth amendment it is used.

So far as 'compensation' is concerned, whenever it is given according to the estimation of the Government, estimation of the public authority, then that compensation is not justiciable—he himself observed. What happened afterwards? The Supreme Court again overruled itself. This sort of ping-pong decisions and see-saw decisions by the Supreme Court itself, one time deciding in a particular way and another time in the opposite way showed clearly and gave a conclusive proof that there has been political motive behind these judgments. With great respect to the judiciary, I may state that I am also a member of the bar as Mr. Ganapathy. I am as much serious as Mr. Ganapathy and Mrs. Anandanayagi.

THIRU N. GANAPATHY : With the permission of the Chair, I would like the Member to use milder terms in criticising Courts.

THIRU M. A. LATHEEF : I am using milder words and using milder expression. I am using two superlatives. Even most harshest expressions were used in Parliament in respect of the Supreme Court. The Supreme Court did not understand the trend and it is because of it, it has ridiculed itself; it has not only ridiculed itself but it has ridiculed the entire confidence of the people; it has shattered the confidence of the people in the efficacy, in the efficiency, in the impartiality, in the utility and usefulness of the judicial tribunals of this country. The Parliament decides in one way and the Supreme Court decides in another way. After such long history and after such great confusion and long period of untold miseries the Government of India came forward with spirited measures to give a good hit to the dying economy, to give peace to the soaring economy. In the famous, I would say notorious 'Bank Nationalisation' decision, the Supreme Court led the country to the necessity of.....

[1972 பிப்ரவரி 1]

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Sir, it is better we avoid the expression 'notorious decision'. It would not be in good taste if we use such expression against the highest judiciary of the land. Instead of saying 'notorious decision' you can say, famous decision'. Otherwise it will not be fair.

THIRU M. A. LATHEEF : I do not agree with the respected leader of the Congress Party that it is a 'famous decision'. I maintain it. May be it is not agreeable to him.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Is the House going to adopt the word 'notorious decision' or 'famous decision'. I would like you to give your ruling or clarification on that.

MR. DEPUTY SPEAKER : Since it is the highest Court of the land அந்த மாதிரி வார்த்தைகளை உபயோகிக்க வேண்டாம். Mr. Latheef is also an advocate.

THIRU M. A. LATHEEF : I have been using it because I am an advocate. I am angry because I am an advocate. I am disappointed because I am an advocate. Because I am an advocate, I understand the implications of the course of activities of the highest judicial tribunal, for which I have the highest respect. I will not lag behind in giving respect even to the smallest judicial tribunal of this country but I submit to you, Sir, that the country was led to the necessity of even going to the extent of dissolving Parliament, even to the extent of dissolving State Legislatures, the only purpose being to overrule the effect of the decisions of the Supreme Court.

What happened ? The country gave a clear mandate and the people of India in their entirety decided that they shall not wait for a longer period. They have been suppressed and they have been wallowing in the beds of poverty for such a long time. Only with this motive the 24th Amendment and 25th Amendment have been introduced in Parliament and they have been passed and upheld with such a large majority in the Parliament and subsequently ratified by so many State Legislatures. Today it has been brought forth for ratification here. In this amendment we want to amend the so-called fundamental rights.

Our Constitution deals with so many fundamental rights which I respect fundamentally. There should be fundamental rights. There is no doubt about it. Article 14, Article 19, Article 30, Article 31—all these deal with so many kinds of fundamental rights and more particularly the Article with which we are concerned today deals with the rights to property. The word 'property', Mr. Deputy Speaker, Sir, how is it pronounced ? 'property'—that means it should be used properly always. The property shall be property until it is used property and when it is not used properly it ceased to be property' because. it brings about so many complications in the society.

1972 பிப்ரவரி 1] [Thiru M. A. Latheef]

It is only from this point of view that this piece of legislation has been introduced in Parliament. But we have got a pride to say that not only in Parliament, but also in the State Legislatures, but in the people's forums before the people—not only in 'chatta mandram' but also in 'makkal mandram' we have been saying that we want social justice. The Courts may uphold legal justice and I am for legal justice. I am paid to get legal justice to the people, but I want that social justice is established and accomplished in this country and accomplished as early as possible. Otherwise, there will be revolution. What has been a bloodless revolution—God forbid—the revolution will become 'blood revolution'. Because, how many people come to these M.L.As.—these unfortunate M.L.As. ? When you get up in the morning, you see 10 youths are coming from Vaniyambadi, Ambur, Pallapatti, Kanyakumari and saying 'I have passed this and I have passed that in 1965'. What he has passed ? He has passed B.E. in first class in 1965. The hard-earned money of the fathers and mothers had been spent on the education of these boys. They obtained first class Degrees thinking that they would get proper employment. But even after the expiry of so many years, people come and say 'Sir, 1965-66 pass seidene, first class vanginen, innum vela kidaikkavillai'.

THIRU S. KANDAPPAN : If there are people who have passed Civil Engineering in first class, there is ample scope for them. I am prepared to absorb them.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : The offer is open to all?

THIRU M. A. LATHEEF : I place on record my deepest sense of gratitude to my hon. Friend Mr. S. Kandappan for having put forth this offer and I duly agree with the same on behalf of my clients.

Therefore, what happened? There has been frustration among the people. Take the student community. Why there has been such a frustration ? Why there has been such a sense of irresponsibility and indiscipline among the people? Another question is, students may not go to the classes for some valid reason, but students do not go to the classes claiming that they will not write the examination. It is a very strange phenomenon that we are passing in this country, a very dangerous phenomenon indeed and we must take note of this. Unless and until proper thing is done to check all these tendencies by means of taking radical measures, there will be revolution. We should be ready to face this revolution and it is only to bring about this revolution this Constitutional Amendment—25th Amendment—and the inclusion of the new Article in the Constitution—Article 31—wherein it has been stated clearly that the word 'amount' shall be substituted for

[Thiru M. A. Latheef] [1972 பிப்ரவரி 1]

the word 'compensation' and that the amount shall be fixed according to the law and according to such principles and such manner as may be prescribed by the law. Finish! (Cheers).

(Mr. Deputy Speaker sounded the gong to call the next member).

THIRU M. A. LATHEEF: I will finish, My Lord, within five minutes.

MR. DEPUTY SPEAKER: We have got six or seven more Members who want to speak. The hon. Member is an Advocate, but he is not now addressing the Court.

THIRU M. A. LATHEEF: With the greatest sense of responsibility I have, Mr. Deputy Speaker, Sir, I submit that we must face the reality of the world and we must understand that we must support all these radical measures. Article 31 has laid down certain principles and this piece of legislation is a great historical piece of legislation. The Government is vested with some radical powers, extraordinary powers. After the President of India has given his assent to this amendment not only the Central Government, but the State Government shall be vested with extraordinary powers and I do hope that these powers shall be used always with the greatest sense of responsibility, with the greatest sense of awareness to the society as a whole and not to any individual or any groups of individuals, and with the greatest sense of welfare of the society and not the welfare of any particular group in the society who have been sucking the blood of the community so far.

I submit to you, Mr. Deputy Speaker, that hereafter there is no place in the country for any vested interests who claim fundamental rights to suck the blood of the community and to use the resources of the community for themselves, leaving thousands and thousands, millions and millions of people of this country underfed, leaving them hungry, leaving them clothless. The property shall be requisitioned by the Government to promote and to further the causes of social welfare. I hope this Government and the Government in the Centre shall use this weapon to requisition the properties with the greatest sense of responsibility.

At the same time I will be failing in my duty, Mr. Deputy Speaker, if I do not observe nothing on some of the points that have been raised by my learned friend Thiru Subbu in this House. Mr. Subbu was arguing that we must always see that the rights of the people are honoured. There are no two opinions so far as this is concerned and the rights of the people should be honoured. We also say that the rights of the people should be honoured. You can stretch your hand wherever you want. But you can stretch your hand only up to the point where the other man's nose begins.

1972 பிப்ரவரி 1] [Thiru M. A. Latheef]

You can stretch your arms only when you do not touch the other man's nose. If you say that you have got a fundamental right to function as you want, then I say that your right of functioning as an individual or as a group of individuals, no doubt, is guaranteed and is respected by the society. But at the same time the society wants you to respect its right.

You see that people nowadays talk of rights, rights, rights. There is a very fundamental principle in jurisprudence that every right is accompanied by a duty and there cannot be any right without a duty and there cannot be any duty without a right.

Therefore, if you want to assert your right, no doubt you have got the right to assert your right but at the same time you have got the duty to respect the rights of others. You must allow the society to live in a peaceful atmosphere. You have got the duty to see that the society prospers in a peaceful atmosphere. You have got the fundamental duty to see that your right does not jeopardise the rights of others.

Sir, what is sought to be done today was preached 1,400 years ago by the Holy Prophet Mohamed. He was the first Socialist who had stated that there could not be any property right for anybody and that all were equal in the eyes of God. He wanted social equality, political equality, cultural equality, etc.

Sir, I am very happy that the principles for which I always stand are being put into the statute book. I support the Bill with the hope that the rights of the people and particularly the rights of the minorities and the institutions run by them will be scrupulously safeguarded by the Government. I appreciate the assurance given by the Prime Minister of India on the floor of the Parliament that she would see that the rights of the minorities would always be safeguarded. I hope that that assurance would be safeguarded and it is dependent upon the goodwill and large-heartedness of the majority community.

With these observations, I support the Bill which has been brought forward before this House for ratification. I, on behalf of myself and on behalf of my party, extend wholehearted support to the Bill. Thank you, Sir.

திரு. கே. கந்தசாமி : தலைவரவர்களே, இந்த 25-வது அரசியல் சட்டதிருத்த மசோதாவை நான் முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன். அப்படி ஆதரித்துப் பேசுவதற்கு முன்னால் எனக்கு முன்னால் பேசிய பல நண்பர்கள் மிகத் தெளிவாக முழுமனதோடு அதனை ஆதரித்து, சில திருத்தங்கள் சொன்னார்கள். நானும் சொல்வதற்கு முன்னால் இது ஒரு மிகப் புரட்சிகரமான நல்லதொரு பொருளாதார சமுதாய மாற்றத்துக்கு எதிர்காலத்தில் நல்ல மாறுதல் என்று சொன்னார்கள். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னால் நாம் ஆங்கிலேயர்களால் நசுக்கப்பட்டு அடிமைகளாக வாழ்ந்த

[திரு. கே. கந்தசாமி] [1972 பிப்ரவரி 1]

காலத்தில் சுதந்திரம் வாங்கினோம். வாங்கிய சுதந்திர நாட்டிலே தனி மனிதனுக்கு உணவில்லை என்ற நிலைமை இருந்தது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு புரட்சிகரமான திட்டங்களை பாராட்டி உறுப்பினர்கள் கருத்து தெரிவித்தார்கள். அந்தத் திட்டத்தை இன்று நடைமுறையில் நிறைவேற்றும் பணியில் கடந்த 20 வருஷமாக சட்டத்தில் இயற்றப்பட்டு இருந்தாலும் கான்ஸ்டிடியூஷனில் உள்ள காரணியால் நடைமுறையில் செயல்படாமல் பேப்பர் அளவிலே இது பேசப்பட்டு வந்தது. what was preached in the past has not been translated into auction. அப்படிப் பேசப்பட்ட சட்டத்தை சோஷலிசத்தை இன்று நடைமுறையில் செயல்படுத்த புரட்சிகரமான திட்டத்தைக் கொண்டு வந்த இந்திராகாந்தி அவர்களைப் பெருமையோடு பாராட்டுகிறேன். அதை உருவாக்குவதற்கு ஆதரவு கொடுத்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த மன்றத்தில் இன்றைக்கு இந்தத் திட்டத்தை வரவேற்று ஆதரவு தந்ததை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம்.

அதுபோல் இங்கே காம்பன்சேஷன் என்ற நிலை போடப் பட்டிருக்கிறது. தீர்மானத்திலே காம்பன்சேஷன் என்ற நிலை வருகிறபோது கடந்த கால கான்ஸ்டிடியூஷனல் ஹிஸ்டரிபைப் பார்த்தால், பல உயர் நீதி மன்றங்களில் பலவிதமான கேஸ்கள் தொடரப்பட்டும் அது ஜஸ்ட் காம்பன்சேஷன், ரீசனபிள் காம்பன்சேஷன் என்ற நிலை ஏற்பட்டு, பலமான விவாதங்கள் வழக்குகளில் நடைபெற்று இருப்பதை நாம் காணும்போது, அவைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும்பொருட்டு தனி மனித சொத்துரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கான்ஸ்டிடியூஷனில் உள்ள புரொட்டக்ஷனை வைத்துக் கொண்டு இந்த பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் லட்சோப லட்ச மக்கள் எல்லாம் தெருக்களிலே தள்ளப்பட்டு, ஒரு சிலர் மட்டும் வசதிகளோடு, வாய்ப்புகளோடு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அதற்காகக் சட்டப் பாதுகாப்பு கொடுத்து வந்த அந்த நிலையை நீக்கும் பணியில் ஏழை எளியவர்களுக்கும் இந்த நாட்டில் பலன் கிட்ட வேண்டும்; அவர்களுக்கும் வாழ்க்கையில் இன்பம் இருக்க வேண்டும்; சமுதாயத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கும் மனிதனை நாம் கவனிக்க வேண்டும் என்று காந்தி அடிகள் சொன்ன யோசனையை இப்போது செய்த மாறுதலால் இந்திரா அவர்கள் கொண்டு வந்து இருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தை அரசியல் கட்சித்தலைவராக இருந்து பேசிக்கொண்டு வந்ததால்தான், ஜனநாயக மரபுப் படி கொண்டு வந்ததால் அந்த அம்மையார் மனிதாபிமானத்தோடு, அன்பின் காரணமாக கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். என்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன். இதைத்தான் சுவாமி விவேகானந்தா அடிகள் சொல்லியிருக்கிறார் “சர்வீஸ் டு ஹமானிடி ஈஸ் சர்வீஸ் டு காட்” என்று மதத்தின் பெயரால், தெய்வத்தின் பெயரால் சொன்னார்கள்.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கே. கந்தசாமி]

அப்படிப்பட்டவைகளை நடைமுறையில் பயின்றதால்தான் இந்திரா காந்தி அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் சுவாமி விவேகாநந்தா தத்துவத்தின் படி, அன்பே சிவம், சேவையின் மூலமாக அன்பைக் காண்கிறேன், ஆண்டவனைக் காண்கிறேன் என்ற நிலையில் பணியாற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். சொத்தை எடுத்தால் அதற்கு கம்பன்சேஷன் கொடுக்க வேண்டும், அந்த அதிகாரம் அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிச் சொன்னதை நாங்கள் பழைய நிலைவோடு நினைக்கிறோம். அன்று வாழ்ந்த மன்னர்களை, நம் பழம் பெரும் மன்னர்களைக் குறிப்பிடும்போது 'இறை' என்றுதான் வைத்திருந்தார்கள். 'இறை' என்றால் ஆண்டவன் என்று பொருள். ஆகவே, சிவம் என்றுதான் இங்கே சொல்லுகிறோம். தமிழகத்தில் சிவத்தை ஆண்டவன் என்று சொல்கிறோம். ஆகவே, அன்பு மயமாக ஆண்டவனைக் கண்டவர்கள் அந்த ஆண்டவனை மெய்யாக வைத்து மக்களுக்கு சேவை செய்கிறவர் ஆண்டவனைத் தேடி அலையவோ, செல்லவேண்டிய நிலையோ இல்லை என்றுதான் இங்கே காணுகிறோம். ஆண்டவனோடு மன்னனை வைத்திருந்தார்கள். அதற்கு ஒரே காரணம் மக்களுக்கு அப்பால் சாமானிய மக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி, மிக உயர்ந்த தத்துவத்தோடு போதித்து, அறவழியிலே நாட்டின் மன்னனை பார்க்க முடிந்தது என்பதுதான். மனுநீதி சோழனைக் காணலாம், அவனுடைய மகன் தன் தேரை ஏற்றி கன்றைக் கொன்றுவிட்டான். இது சாதாரண விஷயம் என்று மன்னன் விட்டிருக்கலாம், மன்னனுக்கு திமை வந்தாலும், மக்களுக்கும் பிரானிகளுக்கும் திமை வந்தாலும் எல்லோருக்கும் ஒரே நீதிதான் என்ற முறையில் தன்னுடைய ஒரே பிள்ளையை தேரின் சக்கரத்திலேயே கொன்றான் என்ற நீதியைக் காண்கிறோம். அன்று மன்னர்கள் வாழ்ந்த காரணத்தால் இறையோடு ஒப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இறைவனை அன்பு நிலையில், அறநிலையோடு பார்க்க வேண்டும். ஒரு உயரிய நோக்கத்தோடு, இங்கே மிகப் பெரிய அதிகாரம் (டிஸ்கிரிஷனரி பவர்ஸ், அன்லிமிடெட் பவர்ஸ்) அதிகாரம் குறிந்து கிடக்கிறது. ஆகவே நமக்கு இப்பட்டிப்பட்ட சட்டம் மிக அவசியம். லட்சோப லட்ச மக்களை பழைய சட்டம் வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் ஒரு சிலர் மாத்திரம் நன்றாக வாழ்கிறார்கள் என்ற நிலையை மாற்றுவதற்கு பொறுத்துப் பார்த்து அதை ஒழித்தார்கள்.

பாங்குகள் தேசியமயம் ஆக்கப்பட்டன. பாங்கு என்றால் என்ன என்ற விவரம் புரியாத ஏழை எளிய மக்கள் ரிக்ஷாத் தொழிலாளி கூட பாங்குகள் தேசியமயத்தால் நன்மை அடைந்ததைக் காணலாம்.

இந்த நிலையெல்லாம், இப்படிப்பட்ட ஒரு மகோன்னதமான, மிகப் புரட்சிகரமான திட்டத்தின் மூலமாகத்தான், சட்டத் திருத்தத்தின் மூலமாகத்தான் வந்திருக்கிறது என்பதைக்

[திரு. கே. கந்தசாமி]

[1972 பிப்ரவரி 1]

காண்கிறபோது நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். பெருமைப் படுகிறேன். அதை நடைமுறையில், செயல் முறையில் அமுல் படுத்துகிறபோது, அங்கே இருக்கின்றவர்கள் மிகப் பெருந் தன்மையோடு, நியாய புத்தியோடு, அன்புள்ளத்தோடு, அறத்தை மையமாக வைத்து நடத்தவேண்டும்.

அன்று மன்னனாக, மாமன்னனாக இருந்தவர்கள் நிலை மாறி இன்று மக்களாட்சியாக மாறி இருக்கிறது. மக்களாட்சியில் மன்னன் நிலையிலிருந்து செயல்படுபவர்கள் அமைச்சர் பெருமக்கள், அவர்கள் கட்சி பாகுபாடு அற்ற முறையில், எந்தக் கொடி எந்தக் கொள்கை என்ற நிலையை மறந்து, மக்களே தெய்வம், மக்களுக்கு, மக்கள் என்ற நிலை வருகிறபோது நம்முடைய குழந்தைகள் என்ற நிலையில் தந்தையினுடைய நிலையிலிருந்து அவர்கள் செயல்படவேண்டும் என்று நான் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதேயேதான் இன்று டிசென்ட்ரலை சேஷன் ஆப் பவர்ஸ் என்ற நிலையில் மத்திய அரசிலே குவிந் திருக்கிற அதிகாரத்தை எல்லாம் பிரித்துத் தரவேண்டும் என்று நம்முடைய பெருமைக்குரிய டாக்டர் அவர்கள் நேற்று விவரமாக மாநில அரசின் நிலை குறித்துப் பேசுகிறபோது பேசினார்கள். அரசியல் அதிகாரங்களையெல்லாம் பிரித்துத் தரவேண்டும், நடை முறை சிக்கல்களை மாற்ற வேண்டும், மக்களுக்கு அதிகமான நன்மை விரைவாகச் சேரவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தோடு தான் என்று நிரூபித்தார்கள். இதேயே நேதாஜி அவர்கள் 'ஆல் பவர்ஸ் டு பீப்பிள்' மக்களுக்கே எல்லா அதிகாரமும் என்ற தத்துவத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்கிற போது

I want socialism based on nationalism. That socialism must be in accordance with the best traditions and conditions of India. That should suit the will of the people and should be in accordance with the tastes of the people.

என்று விவரமாகக் கூறினார்கள். இந்திய கலாச்சாரம், மக்க ளுடைய மனோநிலை இவைகளுக்கு உகந்த முறையில் இருக்கிற சோஷலிசத்தை நிறுவ வேண்டும் என்று விவரமாகச் சொன்னார்கள். அதே தத்துவத்தை நோக்கிச் செய்த ஒரு புரட்சி கரமான திட்டந்தான் இந்தச் சட்டம் என்ற விவரத்தை நான் கூறி, இப்படிப்பட்ட நல்ல திட்டங்களை யெல்லாம் கொண்டுவந்த தற்காக, மத்திய அரசைப் பாராட்டுவதோடு, இங்கே அது செயல் படுவதற்கு உறுதுணையாக இருக்கிற கழக அரசையும் நான் பாராட்டுகிறேன். அதை ஆதரித்துப் பேசிய அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களையும் பாராட்டி அமர்கிறேன். வணக்கம்.

* THIRUMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to express my opinion regarding the 25th amendment of the Constitution. We do not disagree or dispute

1972 பிப்ரவரி 1] [Thirumathi Jothi Vencatachellum]

over an egalitarian society. Particularly this amendment that has been brought in and passed by Parliament has sought to add a new Article 31 (c). Article 31 (c) which is going to find a place in the Constitution is going to be a land mark in the history of the Constitution of India. I can say that an individual's right to private property must yield to the right of society to acquire the property, for a public purpose. We agree with that. But there are vast property owners. There must be a distinction between vast property owners and minorities who own smaller properties. It is to be used for 'public purpose' according to this amendment. Property which is requisitioned or acquired must be for 'public purposes'. Then it is welcome.

Apart from that they have substituted in this amendment the word "amount" for the word "compensation". What is the 'amount' that is going to be given is for the Parliament and the law to decide. It is stated clearly that this amount may be in cash or otherwise. It can be given even in bonds spread over for 10 years or a number of years. An individual, whose property is acquired, cannot be allowed to wait for a long period. It is for this Hon'ble House and for the Government to see that there is no such 'prolonged period' in the payment of the amount.

This Article 31 (c) is going to be a landmark in the history of the Constitution of India. It is a very vital part of the 25th Amendment Bill. It gives a position of predominance and practical importance to the Directive Principles of State Policy.

This amendment has been there before Parliament. Much water has already flowed under the bridge. But all the more, what is needed is that the amending powers should be used with care and caution, with brakes and limitations. I am sure that this Hon'ble Government and this Hon'ble House will direct its energies to do so. When taking property or acquiring property, as the other Members of this House have stated, we must be careful to see that small minorities or landholders are not affected. For a public purpose we should acquire property from vast-propertyed people. In this due care and caution should be taken. I am happy and sure that Government will direct its energies to implement the provisions in the correct and proper manner. Therefore I support this amendment on behalf of my party.

திரு. என். கணபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய சட்ட அமைச்சர் முன்மொழிந்துள்ள இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்ட 25-ஆவது திருத்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கின்ற நம்முடைய சட்ட மன்ற பேரவைத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. என். கணபதி] [1972 பிப்ரவரி 1]

சாதாரணமாக சட்டப் பிரச்சினைகள் சம்பந்தப்பட்ட இந்த ஒரு தீர்மானத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு நம்முடைய வழக்கறிஞர் நண்பர்கள் தங்களுடைய எதிர்காலத்தில் தங்களுடைய பிழைப்பிலே கணிசமான அளவு பாதிக்கும், ஓரளவுக்கு வழக்குகள் குறையும், தங்களுடைய வருமானம் குறைவுபட்டாலும் கூட இந்த முற்போக்குத் திட்ட தீர்மானம் அமுலுக்கு வந்து மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற அடிப்படை எண்ணத்தில் மாண்புமிகு வழக்கறிஞர் நண்பர்கள், உறுப்பினர்கள், இங்கே தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுக்களை, நானும் வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அடுத்து, இந்த அவையிலே இருக்கின்ற மாண்புமிகு ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனெனில் பாங்குகள் தேசிய மயமான நேரத்திலும் ராஜமானிய கோரிக்கை பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய நேரத்திலும் அதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்காமல் அதன் பயனாக ஒரு மாபெரும் பொதுத்தேர்தல் நம்முடைய பாரத நாட்டில் நடைபெற்று, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் பிரதம மந்திரியாகப் பதவியேற்று, பாராளுமன்றத்தில் ஒரு தீர்மானம் பிறகு போட்டு, அந்தத் தீர்மானம் 'ஏகமனதாக' என்று சொல்லக் கூடிய அளவில் நிறைவேற்றப்பட்டு, அந்தத் தீர்மானத்தை இன்றைய தினம் ஆதரித்துப் பேசக்கூடிய அளவில் நம்முடைய நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கின்றபோது மக்கள் எந்தப் பக்கம் இருக்கின்றார்களோ, எந்த மக்களுக்காக சேவை செய்ய வேண்டும் என்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமோ, அந்த மக்களை எண்ணி, தாங்கள் முன்னால் செய்த தவறுக்கு பிராயச்சித்தமாக இன்றையதினம் இந்த முற்போக்குத் தீர்மானங்களுக்குத் தங்களுடைய ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். என்னுடைய அருமை நண்பர் லத்தீஃப் அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக இங்கே பல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லிய நேரத்தில் கையிலே அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த பேப்பர் வெண்மை ஆனதுதானா அல்லது சிகப்பானதுதானா என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் அவ்வளவு தீவிரமாக தன்னுடைய கருத்துக்களை இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய தீவிரத்தை நான் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அவர்களுடைய தீவிரத்தை நான் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : பச்சை வண்ணம் போட்டிருந்தார்.

1972 பிப்ரவரி 1]

திரு. என். கணபதி : பச்சையைப் போட்டுக்கொண்டுதான் அவ்வளவு தீவிரமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போதே தெரிந்துகொண்டேன். அவ்வளவு தீவிரமாக தன் குரலில், மிகப் புரட்சிகரமான திட்டங்களை--புரட்சிகரமான திட்டங்களை என்று சொல்லும்போது புரட்சி, புரட்சி என்று அடித்து அடித்துப் பேசினார்கள். அவருடைய பேச்சின் ஆழமான கருத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்.

வளர்ந்து வருகின்ற சமுதாயத்தில் சமதர்மத்தை, சோஷலிஸத்தை உருவாக்க வேண்டுமானால் முதலில் எல்லோருக்கும் இருக்க இடம், உடுக்க உடை, உண்ண உணவு இந்த அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தாக வேண்டும். இதை மக்கள் அறிவார்கள், நாம் அறிவோம், இந்தச் சட்டசபையும் அறியும். அந்த அளவிலே வெகுவாகத் தீர்மானங்களை எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

ஆனால், அதே நேரத்தில் நம் நாட்டின் உச்ச நீதி மன்றத் தையும், அதில் பதவி வகிக்கின்ற நீதிபதிகளையும் அவ்வளவு கடுமையான வாக்கியங்களால் தாக்கியிருக்க வேண்டியதில்லை. நீதி மன்றங்களிலே நீதிபதிகள் தீர்ப்புகள் வாசிக்கிறார்கள். தீர்ப்புகளை வாசிக்கின்றபோது, அப்போதிலிருக்கின்ற சூழ்நிலைகளை உற்றுப் பார்த்து, சுற்றுச் சார்புகளைப் பார்த்து தீர்ப்புகளை வாசிக்கின்றனர். குற்றவாளி ஒருவன் தான் செய்த தவறிவிருந்து திருத்திவிடக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்குமானால், மீண்டும் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்யமாட்டான் என்று தெரிந்தால், சுற்றுச் சார்பு நிலைக்கேற்றவாறு தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. தவறு செய்பவன் திருந்திவிடுவானால் அவனை மன்னித்துவிடலாம்; அவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவனல்ல என்பதைத்தான் திருக்குறளும், நபிகள் நாயகம் அளித்த குரானும் வலியுறுத்துகின்றன. இதையெல்லாம் கருத்திற் கொண்டுதான் தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதால் அது கண்டிக்கத்தக்கது அல்ல என்பதை ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

THIRU M. A. LATHEEF : Even a Judge of the Supreme Court has observed that the law is one generation behind society, lawyers are two generations behind society and judges are three generations behind society. I want to remind the hon. Member that this observation has been made not by myself, but by a very learned judge of the Supreme Court itself. I want to bring this to the serious consideration of the hon. Member.

MR. DEPUTY SPEAKER : It is better not to bring the Supreme Court as a controversial subject here. It is not nice on our part to do so.

திரு. என். கணபதி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லத்திப் அவர்களின் விளக்கத்திற்கு நன்றி. ஆனால் அவர் முதலிலே பேசியபோது இருந்த தொனிக்கும், இப்போது விளக்கம் அளிக்

[திரு. என். கணபதி] [1972 பிப்ரவரி 1]

கின்றபோது இருக்கின்ற தொனிக்கும் நிரம்ப வித்தியாசம் உள்ளது. அந்த வித்தியாசத்தை என்னால் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடிகிறது; அவையும் அதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கின்ற இந்த அமைதியான வேகத்தை அவர் உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது வந்திருக்கின்ற இந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தினால் பல நன்மைகள் கிடைக்கவிருக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. இதிலே பலருக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களும் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை உதாரணத்திற்கு ஒன்றே ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

‘கும்பக்கோணம் எலெக்டிரிக் கார்ப்பரேஷன்’ திரு. சி. ஆர். இராமசாமி அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. அந்தக் கார்ப்பரேஷனை நமது அரசு அரசுடைமை ஆக்கியது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கின்ற மக்களுக்கு மின்சார வசதி செய்து தருவதற்காக நம்முடைய அரசு ஒரு திட்டத்தை தீட்டி, அந்தக் கார்ப்பரேஷனை அரசுடைமையாக்கியது. அதை எதிர்த்து அதன் சொந்தக்காரர் ஹைகோர்ட்டிலே ரிட் பெட்டிஷன் போட்டார்கள். ஹைகோர்ட்டிலே அவர் போட்ட ரிட் பெட்டிஷன் செல் திறனற்றது என்று முடிவாயிற்று. அதற்குப் பின்னால் அவர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே அப்பீல் தாக்கல் செய்து, ஸ்டே வாங்கியிருக்கிறார். அதனால் காலம் கடத்தப்பட்டு வருகிறது.

கோர்ட்டில் போட்டிருப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் ஏதாவது உண்டா என்றால் இல்லை. அவர் கூறியிருக்கிற காரணம் அரசாங்கம் கொடுக்கிற காம்பன்சேஷன் குறைவாக இருக்கிறது என்பதுதான். அந்த ஒரே ஒரு காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு இந்தப் பிரச்சினையை ஏறக்குறைய 4, 5 ஆண்டுக் காலமாக அலைக்கழித்து வருகிறார் என்பதை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : நல்லவேளையாக இந்தப் பிரச்சினையை ரூபகப்படுத்தினார்கள். கும்பக்கோணம் எலெக்டிரிக் கார்ப்பரேஷன் சொந்தக்காரர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்காகத்தானே அதை உடனடியாக எடுத்து விட்டார்கள். நல்ல எண்ணத்தோடு எடுத்திருந்தால், ஏன் இன்னுமிருக்கின்ற 7, 8 கம்பெனிகளை எடுக்காமல் விட்டுவைத்திருக்கிறீர்கள்? இதை யெல்லாம் வைத்துக் கொண்டதான் இந்த 25-வது சட்ட திருத்தத்தையும் துஷ்பிரயோகம் செய்வீர்கள் என்று சொல்கிறோம்.

திரு. என். கணபதி : அம்மையார் அவர்கள் அவர்களுடைய கட்சிக்காரருக்கு வக்காலத்து வாங்கிப் பேசுகிறார்கள். அரசாங்கம் இன்றைக்கு முற்போக்குத் திட்டங்களைப் போட்டு, செயல்பட்டு வருகிறது என்றால் அது ஒரு கட்சியின் நலனைக் குறித்து அல்லது ஒரு கட்சிக்காரரின் நலனைக் குறித்துப் போடப்படும் திட்டமல்ல. இந்த நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்றவகையிலே நன்மைகளைச் செய்ய

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. என். கணபதி]

வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலேதான் முற்போக்குத் திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன. இந்த உண்மையை சகோதரி அவர்கள் உணர்ந்து, அவருடைய கட்சிக்காரர்களையும் அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கச் செய்து. அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மக்கள் நலனைக் கருதி, இப்படிப்பட்ட பல்வேறுபட்ட முற்போக்குத் திட்டங்களைப் போட்டு செயல்படுத்துவதில், இந்த நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை போதாது என்பதனால் காலங் கடத்துவது சரியல்ல. 'தட் இஸ் நாட் ஜஸ்ட் ஈக்குவலன்ட், மணி ஈக்குவலன்ட் இஸ் நாட் ஜஸ்ட் ஈக்குவலன்ட்'. இந்த ஒரே காரணத்திற்காக ஒரு முக்கியமான திட்டம் நிறைவேற்றப் படாமல் இருக்கிறது. 5, 6 வருடகாலமாக காலங் கடத்தப்பட்டு வருகிறது. இம்மாதிரியான நிலைமைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு இந்த அரசியல் திருத்தச் சட்டம் வழிவகை செய்யும். ஆகவே, இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரித்து, வரவேற்று, எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: மீஸ்டர் டெப்டி ஸ்பீக்கர் சார், அரசியல் சட்டம் 25-வது திருத்தம் நாடாளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டு, அதற்கு அங்கீகாரம் அளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக நமது சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு கொண்டு வந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தை ஆதரிக்கக்கூடிய முறையில் என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திருத்தம் வருவதற்கிருந்த பின்னணிகளைப் பற்றி சில விபரங்களையும் இந்தத் திருத்தத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்ற நேரத்திலே சில மேற்கோள்களைக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வருவதற்கு முன்னாலே நாட்டிலே ஏற்பட்ட மாறுதல்களைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் இம்மாதிரியான அரசியல் சட்டத் திருத்தங்கள் எல்லாம் கொண்டுவரப்படும் என்பதைப் பற்றி அன்றைக்கே எதிர்பார்த்தார்கள். கொண்டுவந்தால்தான் நல்லது என்று நாங்கள் அப்போதே சொல்லியிருக்கிறோம். இதிலே மாறுப்பட்ட கருத்தைக் கொண்டவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் அப்போதே இப்படியெல்லாம் வரும் என்று சொல்லி தங்கள் எதிர்ப்பையும் தெரிவித்தார்கள். இந்த விஷயம் நம் அனைவருக்கும் தெரியும். அந்த முறையிலே நமது நாட்டிலே நெருக்கடி ஏற்பட்டு, யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்தத் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பாராட்டுவதற்குரியதாகும்.

அதே நேரத்தில் இந்த 25-வது திருத்தம் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டபோது ஒரு சிலரிடம் இருந்து எதிர்ப்புகளும் வந்தன. இருந்தபோதிலும், பெரும்பான்மையோடு சட்டம்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 பிப்ரவரி 1]

நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னாலே எப்படி இருந்தது என்பதைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

முதலிலே வந்த திருத்தத்தைப் பொறுத்த வரையிலே சிறுபான்மை என்றோ, அல்லது சிறுபான்மையினராக இருக்கக் கூடிய சிலரின் சொத்துக்களை எல்லாம் எடுக்கக் கூடாது என்றோ முதலிலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மசோதாவில் இல்லை. அதற்குப் பின்னால் மத்திய அரசு—ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியினசே—இம்மாதிரி மூன்று திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

முதலாவது திருத்தம் சிறுபான்மையினர் சொத்துக்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு கொடுப்பது.

இரண்டாவது திருத்தம், நஷ்ட ஈடு என்று இல்லாமல் போனாலும் கூட தொகைகளை ஒதுக்குகின்றபோது அத் தொகை போதுமானதாக இருக்க வேண்டும்.

மூன்றாவது திருத்தம் இப்படிச் சொத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்கிறபோது ஒவ்வொரு சட்டமன்றமும், அந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகின்றபோது எப்படி அரசியல் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு மூன்றில் இரண்டு மடங்கு ஆதரவு இருக்க வேண்டுமோ அதுபோலவே மூன்றில் இரு மடங்கு ஆதரவுடன் செய்ய வேண்டும். இந்த மூன்று திருத்தங்களையும் ஏற்கனவே 25-வது திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்த கட்சியைச் சார்ந்தவர்களே கொண்டு வந்தார்கள் என்பதையும் அதற்கு எந்த வகையில் நாடாளுமன்றத்தில் கடுமையான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அறிவோம். நான் சார்ந்திருக்கின்ற இந்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியும், இங்கே ஆளும் கட்சியாக உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழக பார்லிமெண்ட் கட்சியும் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும் விடாப்பிடியாக ஏற்கனவே இருந்த திருத்தத்தை ஆதரிக்கின்றோமே தவிர இந்தத் திருத்தங்களை நாங்கள் எந்தக் காரணம் கொண்டும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்பதாக வலியுறுத்தினார்கள். அப்படி வலியுறுத்தியதன் பயனாகத்தான் 3-ல் 2 பங்கு என்கிற ஷரத்தும் அடிக்கவலி என்ற ஷரத்தும் கைவிடப்பட்டன என்பதை இங்கேயும் ரெக்கார்டு பண்ண வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

ஆயினும், மைனாரிட்டிகளுடைய சொத்துக்கள் சம்பந்தமான சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பார்க்கிறபோது இன்றைக்கு பிர்லாகூட மைனாரிட்டி கம்யூனிட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். அல்லது நான் சிறுபான்மை வகுப்பைச் சேர்ந்தவர், எங்களுக்கும்த் விதிவிலக்கு வேண்டும் என்று பலர் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டால் ஆபத்து ஏற்படும். கல்வி சம்பந்தமான கட்டிடங்கள் அல்லது சொத்துக்கள் சம்பந்தமாக—பொதுக் காரணத்திற்காக இந்தத் திருத்தங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறோமே—இந்தத் திருத்தத்தைப் பயனற்ற முறையில் செய்துவிடக்கூடும் என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

குறிப்பாக, மக்கள் சபையில் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. இந்திரஜித் குப்தா, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. இரா. செழியன் வெகு அழுத்தமாகப் பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதே சபையில் திரு பூபேஷ் குப்தா பேசியிருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் அச்சடித்து—அதுவும் டிசம்பர் மாதத்தில் நடந்த விவாத நடவடிக்கை விவரங்கள்—அவர்கள் செய்த பிரசங்கங்கள்—கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் சென்ற ஆண்டு நடந்த சட்டப் பேரவை விவாத நடவடிக்கைப் புத்தகங்கள்கூட இன்னும் அச்சிட்டு வரவில்லை. அதை பேரவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து தமிழக அரசு சட்ட மன்ற நடவடிக்கைகளை வெகுதூரிதமாக அச்சிட்டுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பிறகு விவரங்களுக்கு வருகிறபோது அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பற்றிப் பேசுகின்றபோது ஒன்று சொன்னார்கள். எனக்குக் கூட தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள கருத்துக்களை ஏதாவது ஒரு முறையில் சபைக்கு முன்னால் கொண்டு வருவது நல்லது என்கிற அபிப்பிராயம் தான். ஆபுதான் புண்ணிய ராஜாதி மணிமேகலை யைப்போல் அறம் செய்யப்போகின்ற நிலையில்,

“அறம் எனப்படுவது யாது” என்க் கேட்பின்,
மறவாது இது கேள் : மன் உயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும், அல்லது
கண்டது இல்” என—

என்பதாகச் சொன்னதாக வருகிறது. 1500 வருஷங்களுக்கு முன்னாலே இந்த நாட்டில் உள்ள அரசனின் கடமை என்ன என்பதைச் சொல்ல வருகிறபோது நாட்டில் உள்ள மக்களுக்கு எல்லாம் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், இருக்க இடமும் கொடுப்பது பெரிய கடமையாக அன்று வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதே அளவில் இன்றைக்கு சாத்தனார் இருந்திருந்தால் கண்டிப்பாக வேலை செய்ய முன்வருகிறவர்களுக்கு வேலையும்—அதற்கான உத்தரவாதமும் கொடுப்பதும் கடமை என்று சொல்லி இருப்பார்கள். அந்த மாதிரியான வகையில்தான் இந்த 25-வது திருத்தத்தை ஆதரிக்க வேண்டிய நிலையில் அதனைப் பாராட்டுகிறேன்.

அதற்குப் பின்னால் இந்தத் திருத்தத்திற்கு வருகிறபோது ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் இதுபற்றி என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது என்பதைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். சென்ற தேர்தல் காலத்தில் 3 அரசியல் கட்சிகள் எந்த முறையிலும் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தக் கூடாது என்ற உறுதியோடு இருந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு நாடாளுமன்றத்தில்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 பிப்ரவரி 1]

திருத்தங்கள் வருகிறபோது இரண்டு கட்சிகள் உறுதியாக உலகத்தில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டாலும் நாங்கள் மாற மாட்டோம் என்று இருந்தார்கள். ஒரு கட்சியினர் நாங்களும் ஒத்துக்கொள்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்போது எங்கள் கட்சித் தலைவர் அறிக்கை கொடுக்கிறபோது, அரசியல் சட்டத்தில் எந்த முறையில் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று விஷயத்தை சொல்லி இருக்கிறார்கள். உங்கள் அனுமதியின் பேரில் அதைப் படிக்கிறேன்.

“ The Fundamental Rights chapter should be so amended as to provide for a wider range of curbs and restraints on monopolists, big landlords and other vested interests including the right of the State to nationalise their concerns and other property with which they exploit the masses and build up their economic power, without compensation. When Parliament or a State Assembly decides to pay any compensation, it will be for them to decide in all cases the quantum of compensation and also the manner of payment. The Supreme Court and the judiciary should have no jurisdiction even to entertain any complaint in regard to this issue of compensation. Parliament and the State Assemblies should have the final say.

In this connection, the Communist Party of India wishes to make it clear that it does not stand for the abolition of the right to property. On the contrary, the Communist Party of India demands that so far as the common man, including the small property holder is concerned, his property be given full protection against the onslaughts of the capitalists, landlords, money lenders and also of interests of these exploiters. ”

இந்த முறையில் வேறு சில விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சோவியத் யூனியனில் தனியார்களுக்கும் சில சொத்து உரிமை இருக்கிறது என்பதை திரு. செழியன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எல்லா சொத்துக்களையும் எடுத்துவிட வேண்டும் என்று கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி சொல்லவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக சொத்து உரிமை என்ற பெயரால் கோடிக் கணக்கில் வைத் திருப்பதுதான் சரியல்ல என்பது கட்சிக் கருத்து. அதைப்பற்றி திரு. செழியன் அவர்கள் பேசும்போது

Article 10 of the Russian Constitution says :

“ The personal property right to citizens in their incomes and savings from work, in their dwelling-houses and subsidiary husbandries, in articles of domestic economy and use and articles of personal use and convenience, as well as the right of citizens to inherit personal property, is protected by law ”.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தானே உழைத்து அதன் பயனைக் கொண்டு சிறிய அளவில் சொந்தத் தேவைக்காக வைத்திருக்கிற சொத்துக்களைக் கூட எடுத்துவிட வேண்டுமென்று கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக்கூடிய சோவியத் யூனியனிலும் சொல்லவில்லை.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இன்றைக்கு ஏன் இம்மாதிரி திருத்தங்கள் தேவைப்பட்டன என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். முதன் முதலில் கோலக்நாத் கேஸ் வருவதற்கு முன்னால் அரசியல் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட 4-வது திருத்தத்தின் மூலமாக பொதுக்காரியங்களுக்கு சிலவற்றை எடுத்துக் கொள்கிற உரிமை இருந்தது. ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச்சட்டத்தின்போதுதான் 4-வது திருத்தமே வந்தது. அதற்குப் பின்னாலும் கூட இந்தத் திருத்தம் அவசியம் என்பது பாங்குகளை எடுத்தபோது சுப்ரீம் கொர்ட் கொடுத்த நஷ்டஈட்டுக்கு அதிகமாக 22 கோடி ரூபாய் கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்த நிலை நமக்குத் தெரியும். அதனால்தான் இந்தத் திருத்தமே தேவையாயிற்று. திருமதி ஜோதி அம்மையார் அவர்கள் டைரெக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ் பற்றி எடுத்துக் காண்பித்தார்கள். அதில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றால்

“The State shall, in particular, direct its policy towards securing that the citizens, men and women equally, have the right to an adequate means of livelihood.

That the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good

“that the operation of the economic system does not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment.

wealth is not concentrated in a few individuals but well distributed.

equal pay for equal work, etc., etc.

ஏதாவது ஓரிடத்தில் அதிகமாகச் சொத்துக் குவியல் இருக்கக் கூடாது என்ற கருத்து டைரெக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ் இருக்கிறது. அதை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று வருகிறபோதுதான், இந்தத் திருத்தம் இல்லை என்றால் சிக்கல் ஏற்படும். குறிப்பாக, தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் சில விவரங்களைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஏற்கெனவே இந்தியாவில் போடப்பட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் மூலமாக பலன் மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை, என்ற நிலை வந்தபோது அன்றைக்கு பிரதமராக இருந்த நேரு அவர்கள் மொனாபலிஸ் கமிஷன் என்று ஏற்படுத்தினார்கள். அந்த மொனாபலிஸ் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் நம்முடைய நாட்டில் 75 மொனாபலி ஹவுஸ்கள் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

அந்த மாதிரி முதலாளிகள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். மொனாபலிஸ் கமிஷன் கொடுத்த பட்டியலிலே தமிழகத்திலே உள்ள முதலாளிகளின் பட்டியலைக் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறேன். மொத்தம் 17 பேர்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். சேலத்திலே உள்ள மாட்டின் பரன் 3-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; எ.சி.சி. சிமென்ட் 5-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; தமிழகத்திலே பல பத்திரிக்கைகளை நடத்திக் கொண்டு, வங்காளத்திற்கும்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 பிப்ரவரி 1]

டார்ஜிலிங்குக்கும் சென்றால் ரோடு பூராவும் எனக்கே சொந்தம் என்று சொல்லிக்கொள்கிற கோயங்கா 14-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; சேஷசாயி 24-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; டால்மியா 25-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; சமீபத்தில் நாம் பல்கலை எடுத்துக் கொண்ட டி.வி.எஸ். 27-வது வரிசையில் இருக்கிறார். இப்பொழுது தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருக்கிற சிம்ப்ஸன் கம்பெனியார் 28-வது வரிசையில் இருக்கிறார்கள். பங்கிங்காம் கர்னாடிக் மில் சொந்தக் காரர் 31-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; திரு. ஜி. வெங்கடசாமி நாயுடு அலுமினியம் பாக்டரி நடத்துபவர் 32-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; ஏ. அண்ட் எஃப் ஹார்வி 40-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; திரு. கருமுத்து தியாகராச செட்டியார் 42-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; திரு. கே. சி. பி. ராமகிருஷ்ணன் 45-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; திரு. ரெங்கசாமி நாயுடு 47-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; பாரி அண்டு கோ 51-வது வரிசையில் வருகிறது; ஜி. டி. கோத்தாரி 52-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய கோத்தாரி 67-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; திரு. எம். சிடி. எம். செட்டியார் அவர்கள் 72-வது வரிசையில் இருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட முதலாளிகள் எல்லாம் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று அந்தக் கமிஷனின் பட்டியல் கூறுகிறது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தில் பல பத்திரிக்கைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கக்கூடிய திரு. ஆகித்தனார் அவர்கள் எந்த இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அறிவிப்பார்களா?

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: தலைவர் அவர்களே, நான் இப்போது மொனாபலீஸ் கமிஷன் பட்டியலைப் படித்தேன். இந்தியாவிலே உள்ள முதலாளிகளின் பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டது. அதிலே தமிழகத்திலே 17 முதலாளிகள் என்று பட்டியல் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட கோடஸ்வரர்கள் அந்தப் பட்டியலிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய சொத்துக்களையெல்லாம் அரசு ஏற்று நடத்தக் கூடாது என்று சொல்பவர்களுக்குப் பதிலாகத்தான், காம்பன்சேஷன் முழு அளவில் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்பவர்களுக்குப் பதிலளிப்பதற்காகத்தான் 25-வது திருத்தம் கொண்டு வரப்படுகிறது. இந்தத் திருத்தத்தின்படி தேவையான சொத்துக்களைக் கொடுத்துவிட்டு மற்றவற்றை அரசாங்கம் எடுக்கலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால் மத்திய அரசு இப்படிச் செய்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. மகாத்மா காந்தி அவர்கள் இறந்த விடான பிரீலா மாளிகை நினைவுச் சின்னமாக வைக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். அந்த வீட்டிற்கு நஷ்ட ஈடாக 55 லட்சம் ரூபாய் தரப்பட்டது அந்த அளவு ரூபாய் கூட கொடுக்கக் கூடாது என்பது என் கருத்து. ஒரு சிறிய

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

விவசாயியின் நிலத்தை எடுக்கும்போது நாம் மிகக் குறைந்த அளவில் காம்பன்சேஷன் கொடுக்கிறோம். ஆனால் 100 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்குத் தாராளமாக காம்பன்சேஷன் கொடுக்கிறோம்.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Sir, May I know whether the grant of one licence has been referred to the Monopolies Commission after the appointment of the Monopolies Commission by the Government of India?

MR. DEPUTY SPEAKER : Your question is not clear.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : The Monopolies Commission was appointed to see that monopoly is not held by 72 persons. I would like to know whether the Central Government have referred the issue of at least one licence to the monopoly commission?

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் மூலமாக இந்தக் கேள்வியைப் பாராளுமன்றத்திலே எழுப்பலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பொதுவாக ஏகபோக முதலாளிகள் இந்தக் காலத்திலே உருவாகியிருக்கிறார்கள். இது எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம். கடைசி நேரத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எழுத்து மூலமாக முதலாளிகளைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். அண்ணா அவர்கள் யாரையும் கடிந்து பேசமாட்டார், கடிந்து எழுத மாட்டார். அப்படிப்பட்டவரே “இப்போது 22 ஏகபோக குடும்பங்கள் இருக்கின்றன” என்று எழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் முதலாளிகளை முதலைகள் என்றும் திமிங்கலம் என்றும் கடிந்து எழுதியிருக்கிறார். “இந்தப் பண முதலைகள் ஒழியும் நாள் நமக்கு மகிழ்ச்சியான பொங்கல் விழாவாகும்” என்று பொங்கல் விழா செய்தியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன்.

இந்த ஏகபோக முதலாளிகளுக்குச் சொந்தமாக இருக்கக் கூடிய சொத்துக்கள் மக்களுடைய நலனுக்காக இருக்க வேண்டுமென்று எடுக்கும்போது நஷ்ட சுட்டுத் தொகை என்கிற கேள்வியே இருக்கக் கூடாது. அவர்கள் இதுவரை எவ்வளவோ லாபம் சம்பாதித்திருப்பார்கள். எவ்வளவு பணம் திரட்டியிருக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், அதுவே பெருந்தொகையாக இருக்கும். அவர்கள் சம்பாதித்தது லட்சக் கணக்கில் கோடிக்கணக்கில் இருக்கும். இப்பொழுதுள்ள சிம்ஸன், டி.வி.எஸ். கம்பெனிகளை எடுத்துக்கொண்டால் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சிறு முதலாளிகளாக இருந்தால் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதில் தவறு இல்லை, ஆட்சேபணை இல்லை. தேசத்தின் நன்மையைப் பார்க்க வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தில் 31-வது பிரிவிலே ‘No man shall be dispossessed of property except by law’ என்று சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். Law can be promulgated by the State Legislature also.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 பிப்ரவரி 1]

ஆகவே, தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் திட்டமிட்ட முறையில் தமிழக அரசு எந்தெந்த தொழில்களை ஏற்று நடத்த முன்வருகிறதோ, அவற்றுக்கான வசதியும் வாய்ப்பும் ஏற்படும். தொழிலாளர் களுக்கான பிராவிடென்ட் நிதி 30 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்காத முதலாளிகளும் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள். ஈ.எஸ்.ஐ. நிதிக்குத் தொழிலாளர்கள் பணம் கொடுத்து, முதலாளிகளின் பங்கைப் போடாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் 'அன்-சோஷியல் எலிமென்ட்ஸ்'. இவர்களைக் குறித்து மிக்க கவனம் செலுத்த வேண்டும். இதில் எந்தவித கட்சிப் பிரச்சினையும் கிடையாது.

நிலச் சீர்திருத்தம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அம்மையார் அவர்கள் பேசும்போழுது மடங்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் இருக்கும் சொத்துக்கள் புனிதமானவை, அவற்றைத் தொடக் கூடாது என்றார்கள். நான் ஒன்றும் மறுத்துப் பேச விரும்ப வில்லை. அண்மையில் இருக்கக்கூடிய கோள மாநிலத்தில் கோயில்களின் சொத்துக்களையெல்லாம் அரசே ஏற்றுக் கொண்டு, கோயில் செலவுகளுக்கு வேண்டிய ஒந்து லட்சம் ரூபாயோ, பத்து லட்ச ரூபாயோ எவ்வளவு தேவையோ அவைகளைக் கொடுத்து வரக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அதையும் தமிழகம் செய்ய வேண்டும். ஒரு சில விஷயங்களில் நான் பெரியாரைப் போற்றுகிறேன். அவருடைய கருத்து சிலவற்றில் ஒன்றுபடுகிறது. தமிழகத்தில் அவருக்கு ஆதரவு இருக்கிறது. கோயில் சொத்தை எடுக்கக் கூடாது. அதற்காக ஒரு தர்மகர்த்தா கோயிலுக்குள் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார் என்றால் அதற்காக தமிழகம் பூராவும் ஆதரவாக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அது எப்படி சாத்தியமாகும்? கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும் தேவையானவற்றைத் கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும். கோயில் சொத்துக்களை எவ்வளவு அரசு ஏற்று, அந்த ஸ்தாபனங்களின் வேலைகள் குறைவின்றி நடைபெற தேவையான அளவு கொடுக்க வேண்டும் என்கிற ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது கோள அரசு அவசரச் சட்டம் கொண்டு வந்தது. அந்நியருக்குச் சொந்தமாயுள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களை அரசே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறி அது மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அது திரும்பி அனுப்பப்படவில்லை நம்முடைய மாநிலத்திலும் ஆனமலை, நீலகிரி போன்ற இடங்களில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அந்நியருக்குச் சொந்தமாக இருந்து வருகின்றன. இதன் மூலம் நமக்கு ஏராளமான அந்நியச் செலாவணி கிடைக்கும். ஆகவே, அவைகளை அரசு ஏற்று நடத்தவும் இந்தச் சட்டம் இடம் வகுக்கிறது. மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர்

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

அவர்கள் சாத்தனார் பேற்கோளை ஆரம்பத்தில் எடுத்துக் காட்டினார்கள். இன்றைக்கு சமுதாயத்திலே மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாறுதலுக்கெற்ப நடந்து கொள்வதுதான் பரிசாரம். அரசு பல நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்போது எல்லாக் கட்சி உறுப்பினர்களும் ஆதரித்து நிற்பார்கள். நம்முடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் விரமாகப் போராடியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசிலே நல்லபடியாக பணியாற்றியிருக்கிறார்கள் அவர்களே இன்றைக்கு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு திருத்தங்களை அவர்கள் வாபஸ் வாங்கியதன் காரணமே கஷ்டமான நேரத்தில் 1969-லே நம்மை ஆதரித்த கட்சி இப்பொழுது விடாப் பிடியாக இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திலேதான் நின்றுது, அந்தப் பெருமை நமக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பெருமையைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்டுவதற்கு தமிழகத்திலே என்ன என்ன சட்டங்களை நாம் கொண்டுவர வேண்டுமோ அவற்றையும் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இன்னும் பல காரியங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டியிருந்தாலும் பல மேற்கோள்களைச் சொல்ல விட்டாலும் கூட ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் சொல்லிவிட்டு முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

சொத்துக்களை எடுக்கின்றபோது பலருக்கும் வருத்தம் வருகிறது. நான் உங்கள் அனுமதியோடு ஒரு மேற்கோளைப் படிக்க விரும்புகிறேன்.

* A form of property that preceded the bourgeois form; there is no need to abolish that; the development of industry has to a great extent already destroyed it, and is still destroying it daily... You are horrified at our intending to do away with private property. But in your existing society, private property is already done away with for nine-tenths of the population; its existence for the few is solely due to its non-existence in the hands of these nine-tenths. You reproach us, therefore, with intending to do away with a form of property, the necessary condition for whose existence is, the non-existence of any property for the immense majority of society' என்று 125 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மார்க்ஸ் எழுதியிருக்கிறார். ஒரு சிலருடைய கையிலே இருக்கும் சொத்துக்களைப் பெருவாரியான மக்களின் கையிலே கொடுக்கக் கூடிய முறையிலே அரசு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன் என்று கூறி அமர்கிறேன், வணக்கம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சட்டத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் முன்மொழிந்த இந்தத் தீர்மானத்தை மிகக் கடுமையாக சுதந்திராக கட்சியின் சார்பாக எதிர்த்துச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 பிப்ரவரி 1]

முதன்முதலாக இங்கு டேசிய நண்பர்கள் இந்தத் திருத்தம் வந்துவிட்டால் ஏழை எளியவர்களுக்கு நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்ற தோரணையிலே பேசினார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையிலும் இது பயங்கரமான தீர்மானமாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்திற்குப் பிறகு நம்முடைய நாட்டிலே ஒரு பயங்கரமான நிலைமை ஏற்படுகிறது. நம்முடைய நாட்டிலே ஏகாதிபத்தியம், டோட்டாலிடேரியன் ஸ்டேட் இருக்க வேண்டுமா, இல்லாவிட்டால் சரிசமமான உரிமைகள் வழங்கப்பட்ட நாடாக இருக்க வேண்டுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

சோஷலிசம் பேசிக் கொண்டு பல நாடுகள் இருக்கின்றன. தங்கமணி அவர்கள் ரஷியாவிலே ப்ராபர்டி ரைட் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ரஷியாவைப் பார்த்து சீனா என்ன சொல்கிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமை படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டு வருகிற நேரத்திலே கடுமையான டோட்டாலிடேரியன் ஸ்டேட் ஆகத்தான் வந்து முடியும் என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே நிச்சயமாக கூறித்தான் ஆக வேண்டும். நீங்கள் ஜனநாயகம் நமக்குத் தேவையில்லை என்றால் இதைக் கொண்டு வாருங்கள், ஆட்சேபணியில்லை. இதைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஜனநாயகம் எப்படிப் போகிறது என்பதை ஒரே ஒரு எடுத்துக்காட்டு மூலம் தெரிவிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

டெல்லியிலே நடந்த ஜந்தர் மந்தர் விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம், அதிகமாக நான் அதைப் பற்றியெல்லாம் பேச விரும்பவில்லை. எந்த ஒரு முக்கியமான இடத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம், அதற்காக அரசியல் சாசனமோ அல்லது சட்டங்களோ தேவையில்லை என்ற நிலைமை வந்துவிட்டால் பயங்கரமான நிலைமை வந்து சேரும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இந்தத் திருத்தத்திற்கும் ஜந்தர் மந்தர் நிகழ்ச்சிக்கும் என்ன தொடர்பு என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: ப்ராபர்டி ரைட் இல்லை என்ற நம்பிக்கையிலே மெஜாரிட்டி இருந்தால் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற மனப்பான்மை தான் வளரும் என்பதற்காகத்தான் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: மனப்பான்மை வளர்ந்தது, மக்கள் மன்றமும் ஆதரிக்கவில்லை, நாடாளுமன்றமும் ஆதரிக்கவில்லை.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: அதைத்தான் சொன்னேன். இப்பொழுது நாடாளுமன்றம் ஆதரிக்காமல் இருக்கலாம். படிப்படியாக அங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான்

1972 பிப்ரவரி 1] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

நான் இந்த நேரத்திலே எச்சரிக்கையாகச் சொல்கிறேன். ப்ராப்பர்ட்டி ரைட்ஸ் சட்டத்திலே இருக்கின்றன, இருக்கும் என்ற மனப்பான்மை வந்திருந்தால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த எண்ணமே ஏற்பட்டிருக்காது. படிப்படியாக இந்த மனப்பான்மை வளரக்கூடிய நிலைமையைத்தான் பார்க்கிறோம்.

முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசியதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன், அதை நான் பாராட்டுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கலாம், ஆனால் எதிர்காலத்திலே எந்த அளவுக்குப் போகக்கூடும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், மொத்தம் உள்ள 522 உறுப்பினர்களிலே, 360 பேர்கள், கிட்டத்தட்ட 400 ; 450 பேர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ; வலிமை வாய்ந்த இந்த நிலைமைக்குப் போவதற்குக் காரணம் இதுதான். எதிர்காலத்திலே தமிழ்நாட்டின் தண்டல்காரன் என்ற நிலைமை வந்தாலும் வரும். கோர்ட்டுமேயும் போக முடியாத நிலைமையும் வந்துவிடும். சமீபத்திலே எந்த அளவுக்குக் கோர்ட்டைத் தாக்கிப் பேசப்பட்டது என்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த மன்றத்திலே, அந்த மன்றத்திலே கோர்ட்டைப் பற்றிப் பேசப்பட்டது. கோர்ட்டைப் பற்றிப் பேசி அவமதிக்கக்கூடிய நிலைமை வளர்வதைப் பார்க்கிறோம். . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இயற்றப்படுகிற சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டுதான் நீதிமன்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. இங்கே திரு. லத்தீப் அவர்கள் நீதிபதிகளைப் பற்றி வேகமாகப் பேசினார். அதை ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர் திரு. கணபதி அவர்கள் மறுத்து பேசினார்கள். பாராளுமன்றத்திலே நீதிபதிகளைத் தாக்கிப் பேசுகின்ற எண்ணம் எழுந்தது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்குட்பட்டு நீதிபதிகள் தீர்ப்புரை வழங்குகின்ற நேரத்திலே நீதிபதிகள் சூறைக்கு அளாக்கப்பட்டாகூடாது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. எந்தக் கருத்தையும் பெரும் பான்மையினர் சொன்னால் உடனே சிறுபான்மையினர் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். நிமாயம் தான் வெற்றி பெறும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : திரு. கணபதி அவர்கள் இங்கே கண்டித்ததையும் முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதையும் நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஐ ரியலி சப்போர்ட் இட் ஆனால் பாராளுமன்றத்திலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது, அங்கே கண்டிக்கவில்லை பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். நான் எந்தவாசைச் சொல்கிறேன் : அங்கே இங்கே எதிர்க்கட்சியாக இருக்கிறவர்கள் சொன்னால் ஆளுங்கட்சியாக இருக்கிறவர்கள் கண்டிக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே ஆளுங்கட்சி கண்டிக்கவில்லை. நிலைமை எப்படிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் நான் இதை எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்கிறேன். . .

(திரு. லத்தீப் அவர்கள் எழுந்தார்கள்.)

[1972 பிப்ரவரி 1]

டாக்டர் எச். லி. ஹண்டே : நான் கருத்தமாய்ச் சொல்லி விடுகிறேன். அப்புறம் சொல்லுங்கள் நான் முடித்த பிறகு சொல்லுங்கள்.

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member has not yielded and how can you compel him?

THIRU M. A. LATHEEF : He has yielded.

நான் நீதிபதிகளுக்கு அவமானம் அளிக்கக் கூடிய வகையிலே பேசினேன் என்று . . .

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member should ask for my prior permission. It is not enough if the hon. Member has yielded.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : எல்லா வகையிலும் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன் . . .

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member should not advise the Chair. He should take my prior permission.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : தங்கள் அனுமதியோடு இப்பொழுது பேசுகிறேன். நீதிபதிகளுக்கும் நீதிமன்றங்களுக்கும் குறைவு ஏற்படும் விதத்திலே நான் பேசினேன் என்ற ஒரு எண்ணத்தை மக்களிடத்திலேயும், இந்த மன்றத்திலேயும் ஏற்படுத்த என்னுடைய மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய சுதந்திராக கட்சியின் தலைவர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இங்கே முயற்சிக்கிறார்கள். அதை நான் மிகுந்த வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். எனக்கு அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சி உண்டு. நீதிபதிகளுக்கு நாட்டு மக்களும், அதுவும் நாட்டுமக்களின் பிரதிநிதிகளாகயிருக்கின்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களே மரியாதையைக் கொடுக்காவிட்டால் அவர்களிடத்திலேயிருந்து நாம் நீதியை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? நீதிபதிகளைத் தனிப்பட்ட முறையிலேயோ, கண்டனமாகவோ, அவமானமாகவோ நான் பேசவில்லை.

நான் சொன்னது. சுப்ரீம் கோர்ட்டே தன்னுடைய சொந்த ஒரு தீர்ப்பை 4 முறைகள் இப்படி மாற்றியிருக்கிறது. ஒரே சட்டம், கான்ஸ்டிடியூஷனல் அமென்ட்மென்ட் (ஃபோர்த்) என்ற நான்காவது திருத்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே ஒரே அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு 4 விதமாகத் தீர்ப்புச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 4 பேர் ஜட்ஜ்களாகயிருந்த காலத்தில் ஒரே சட்டத்தில் எப்படி மாறுதல் வருகிறது? இதற்குப் பொது மக்களால் பேசப்படும் காரணம் அரசியல் வந்து விடுகிறது என்று பேசுகிறார்கள். இம்மாதிரி நடப்பது அவர்களுக்கே சரி அல்ல. நீதிமன்றங்களின் மரியாதையிலும், கௌரவத்திலும் எனக்குள்ள மிகுந்த அக்கறையின் காரணமாக அப்படிச் சொன்னேனேதவிர, திரும்பத்திரும்ப, தலைவரவர்களே, நான் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக்

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

கொள்கிறேன், நான் வழக்கறிஞன் என்ற முறையில் நீதிமன்றங் களையும், நீதிபதிகளையும் மிகுந்த மரியாதையோடு நடத்த வேண்டுமென்பதில் நான் யாருக்கும் சனாத்தவன் அல்ல. அதுவும் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு நான் நிச்சயம் சனாத்தவன் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மதிப்பிற்குரிய லத்தீப் அவர்கள் பேசும்பொழுது நோடோரியஸ் ஜட்ஜ்மெண்ட் என்று சொன்னார்கள். அது சர்ச்சைக்குரிய ஒன்று. 3 ஜெனரேஷன் களுக்குப் பிறகு ஜட்ஜ்கள் இருக்கிறார்கள், வக்கீல்கள் 2 ஜென ரேஷன்களுக்குப் பிறகு இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நான் எதற்காக இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் (குறுக்கீடு) நாங்கள் சொல்லவில்லை என்று சொல்லலாம். ஆனால் . . .

MR. DEPUTY SPEAKER : He has only quoted and it is not his own word.

யாரோ சொன்னதை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அது ரொம்ப எளிதானது. ஒருவர் இப்படிச் சொன்னார் என்று சொல்லிவிடலாம். முதலமைச்சர்கூட இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்றால் யாராவது சொன்னார்கள், தங்கள் தொகுதியில் பரவலாகப் பேசிக்கொண்டார்கள், பொது மக்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் என்று சொல்லலாம். அதை அவர் சொன்னார், வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அதை மூடி மறைக்கத் தேவையில்லை. நீதிபதிகள் 3 ஜெனரேஷன்களுக்குப் பின்னால் இருக்கிறார்கள் என்று ஒருவர் சொன்னார் என்று சட்ட மன்றத்திலே குற்றம் சாட்டுவது சரியா?

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : ஆதாரம் இங்கேயே இருக்கிறது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நீங்கள் சொன்னீர்கள். என்னுடைய கருத்தை நான் சொல்வதற்கு உரிமை இல்லை என்றால் எப்படி?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பெரிய விவகாரம் பற்றி, சுப்ரீம் கோர்ட்டைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம். சுப்ரீம் கோர்ட்டைப் பற்றி இந்த மன்றத்திலே நடக்கும் விவாதத்திலே றுமூக்க வேண்டாம். நீதிபதிகள் பற்றித் திரும்பத்திரும்பப் பேச வேண்டாம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அடுத்தபடியாக, இன்றொரு முக்கியமான விஷயம். பலபேர் இங்கு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ நம்முடைய நாட்டிலே முற்போக்காக இருப்பவர்கள் பல நன்மைகளைச் செய்யக்கூடிய அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இந்தத்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 பிப்ரவரி 1]

திருத்தத்தால் வரலாம் என்று சொன்னார்கள். நான் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன். எந்த ஒரு நன்மை ஏற்படுகிறது என்றாலும் அதற்கு சுதந்திராக் கட்சியோ அல்லது நானோ பின்வாங்கவில்லை. ஆனால் இந்த ஒரு திருத்தத்தால்தான் ஏற்படுகிறதா என்றால் இல்லை.

இந்தத் திருத்தத்தால்தான் இந்த நன்மைகள் ஏற்படுகின்றனவா என்றால் இல்லை என்பது என் கருத்து. நன்மைகள் ஏற்படுகின்றது என்றால் யார்தான் வேண்டாமென்று சொல்வார்கள்? உலகத்திலேயுள்ள எல்லோரும் நன்மைகள் ஏற்பட வேண்டுமென்றுதான் சொல்வார்கள். ஆனால் நான் சொல்வது, இங்கே ஏற்கனவே பல கருவிகளை மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், மாநில அரசாங்கத்திற்கும் கொடுத்திருக்கிறோம். அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்தாமல், எதோ இந்தத் திருத்தம் வராமல் இருக்கிற காரணத்தினால்தான் நல்ல பல திட்டங்களைக் கொண்டுவர முடியவில்லை, மக்களுக்கு நன்மைகளை ஏற்படுத்த முடியவில்லை என்று சொல்வதைத்தான் நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன்.

ஏற்கனவே இன்கம் டாக்ஸ் உரிமையை மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். எத்தனை போட்களிடத்திலே இன்கம் டாக்ஸ் போட்டு எத்தனை போட்களிடத்திலே வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இன்றைக்கு எவ்வளவு கோடி ரூபாய் மத்திய அரசாங்கத்தால் இன்கம் டாக்ஸ் வாங்கிக்கொள்ளாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது? கணக்குப் போட்டால் கிட்டத்தட்ட ஒரு ஆயிரம் கோடி ரூபாய் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வரும். இன்கம் டாக்ஸ் போட்டுக் கிடைத்திருந்தால் நம்முடைய எல்லா மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்திருந்தால் எவ்வளவோ பணம் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்திருக்கும். எப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல வாய்ப்பை நமது விட்டிருக்கிறார்கள்.

அடுத்து, வெல்த் டாக்ஸ் சரியாகப் போடப்படவில்லை. பிராப்பர்ட்டி டாக்ஸ் சரியாகப் போட்டு சரியாகக் கணக்கு இருந்துவிட்டால் இன்றைக்கு சட்டத்தின் பிரகாரம் ஒருவரும் பணம் சேர்க்கவே முடியாது. எப்படிப் பணம் தேங்கிக் கிடக்கிறது? ஆங்காங்கே அரசாங்கத்தை எமாற்றி அதனால் ஆங்காங்கே எவ்வொருவர் 1 தார்கள், 5 தார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, அதற்காக அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே, நிர்மாணச் சட்டத்திலே திருத்தம் கொண்டு வந்தால்தான் பிடிக்க முடியும் என்பது அல்ல. எத்தனை தடவை, பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி, பாராளுமன்றத்திற்கு கருத்துக்களை அள்ளி விதி இருக்கிறார்கள்? நடைமுறைக்கு அவைகளை எடுத்துக்கொண்டார்களா? என் நமது விட்டார்கள்? ஆன்ஸ்டாக அரசாங்கம் நடத்தி, நேர்மையாக வரிகளை வசூல் செய்தால் எப்படிப் பணம் தேங்கிக் கிடக்கும் ஒருவரிடம்? மதிப்பிற்குரிய திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சொன்னதைப்போல பெரிய

1972 பிப்ரவரி 1] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

பெரிய பணக்காரர்கள் எப்படி இருக்க முடியும்? வெல்த் டாக்ஸ் சரியாக வாங்கவில்லை என்பதுதான் அர்த்தம் இதை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இப் பொழுது அது தெரியாது. போகப்போகத் தெரியும், 5 ஆண்டு, பத்து ஆண்டுக் காலத்திற்குப் பிறகு தெரியும். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், குறிப்பாக மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் நிலைமை எப்படி என்று பார்க்க வேண்டும். எல்லா விஷயங்களிலும் தங்களுக்குப் பங்கு இருக்க வேண்டும், ஆளுங்கட்சியில் இருப்பவர்கள் தங்களுக்குப் பங்கு பரவலாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற நிலைமை, வளர்ந்து கொண்டே வரக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அதன் முன்னோடியாகத்தான் இதை நான் கருதுகிறேன். ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட பிரச்சனையிலும் துழைந்து எப்படி எப்படி வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்று அதிலேயெல்லாம் தலையிடும் நிலையெல்லாம் ஏற்படுகிறது.

இதைப் பேசுவதால் எனக்கு என்ன லாபம் கிடைக்கப் போகிறது? எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் போகப்போக எல்லா எதிர்க்கட்சிகளும் அப்படித்தான் ஆகப்போகிறது. பெரிய பணக்காரர்கள் எதிர்க்கட்சி அருகில்கூட வரமாட்டார்கள், அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை ஏற்படப் போகிறது. எங்கே ஆளுங்கட்சியாகயிருந்தாலும் அந்த ஆளுங்கட்சிக்குப் போக வேண்டுமென்ற ஆசை வரும் நிலைமை ஏற்படும். (மனியடிக்கப்பட்டது) நான் ஒருவன்தான் எதிர்த்துப் பேசுகிறேன், கொஞ்ச நேரம் கொடுங்கள், எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் பிராப்பர்ட்டிஸ் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஆளுங்கட்சிக்குப் போக வேண்டுமென்ற அப்படிப்பட்ட ஒரு மனப்பான்மை வளருமே தவிர பிராப்பர்ட்டிஸ் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எதிர்க்கட்சியின் பக்கம் வரும் நிலைமையையே பார்க்கமுடியாது. அதை மறுக்க முடியாது. ஏனென்றால் பயம். எதிர்க்கட்சியோடு நாம் இருப்பதைப் பார்த்தால் பணம் போய்விடுமே, அரசாங்கம் தகராறு செய்யுமே என்ற கவலை வளர்ந்து வருகிறது. எனக்கு எந்தவிதமான கவலையும் இல்லை. நேஷனலைஸ் செய்வதிலே, எதை எடுத்துக்கொண்டாலும் எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் கவலையிலலை. எதிர்காலத்தில் வரும் பயங்கரத்தைச் சொல்வதுதான் என்னுடைய கடமை. அரசாங்கத்திற்குச் சொல்கிறேன், படிப்படியாக ஒவ்வொன்றையும் நேஷனலைஸ் செய்வது என்று செய்து, இப்படிப்பட்ட திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்து அதன் காரணமாக எவரும் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டால் கடைசியில், ஒரு புவி மனிதனுடைய மாமிசத்தை ருசித்தவுடன் அதையே சாப்பிட வேண்டுமென்ற ஆசை அதற்கு வருமாம், அம்மாதிரி அரசாங்கத்திற்கும் இதுவும்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 பிப்ரவரி 1]

போதாது, இதுவும் போதாது என்று வருகின்ற நிலை தெரிகிறது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. பல விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். மால் பிராக்டிஸ், தவறான போக்குகளைப் பொறுத்த வரையில், அவை நடைபெறத்தான் போகிறது. ஏனென்றால் நம்முடைய நண்பர் ஒரு கருத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று எச்சரிக்கையாகவும் சொன்னார்கள்.

ஒரு பெரிய கருவியை ஒப்படைத்த பிறகு அதை அரசாங்கம், சரியான வகையில் பயன்படுத்துமா என்கிற அச்சந்தான் எனக்கு ஏற்படுகிறது. இந்த கருவியை மத்திய அரசாங்கத்திற்கோ அல்லது டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ் மூலமாக மாநில அரசாங்கத்திற்கோ கொடுத்து விட்டாலோ சரியான முறையிலே பயன்படுத்த மாட்டார்கள் என்ற பயம் எனக்கு மட்டுமல்ல; இங்கே பேசிய திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் போன்றவர்கள்கூட சில விஷயங்களைக் குறிப்பாகக் கூறி எப்படி எப்படி எல்லாம் நடைபெறலாம் என்று சொன்னார்கள்.

அரசாங்கத்தின் சார்பாகச் செய்யப்படக்கூடிய வேலைகள் எப்படி நடைபெறுகின்றன என்று அமைச்சரே நோடியாகப் பார்க்க முடியாது. ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டு படிப்படியாகக் கிராமத்திற்குச் செல்லுகின்ற நேரத்தில் பல தவறுகள் நடக்க வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

இன்றைக்குக் காலையில் கூட டெலிபோன் வந்தது. டிஃபென்ஸ் ஃபண்ட் கலெக்ஷனில் பயமுறுத்தல் நடக்கிறது. விக்கிமைசேஷன் செய்கிறார்கள் என்று டெலிபோன் வந்தது. இந்த மாதிரி நல்ல காரியமாக இருந்தாலும் எந்த அளவுக்கு நடைமுறையில் தவறான நிலைமை ஏற்படலாம் என்பதற்காகத் தான் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: டிஃபென்ஸ் ஃபண்ட் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஏதாவது ஊழல் நடைபெற்றிருக்கிறதா? என்ன ஊழல்? எந்த அதிகாரி? என்ற ஆதாரத்தோடு சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: நான் செய்யாறுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஐந்தாறு பேர் வந்து என்னிடம் சொன்னார்கள், நாளை தினம் முதலமைச்சர் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் அதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்று கூட அவர்களிடம் சொன்னேன். அங்கு சில அதிகாரிகள் ஒவ்வொருவரையும் கூப்பிட்டு ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் டிக்கட் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். பிறகு இரண்டு ரூபாய் இனும் கொடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட தவறுகள் ஆங்காங்கு ஏற்படக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. முதலமைச்சர் அவர்கள் நல்லெண்

1972 பிப்ரவரி 1] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

ணத்தோடு இந்தக் காரியத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் ஆங்காங்கு சில இடங்களில் இப்படிப்பட்ட தவறான நிலைமைகளும் ஏற்படுகின்றன என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேனே தவிர வேறு அல்ல.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள செய்யாறு பற்றி மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் தயவு செய்து அதைப் பற்றி எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும். கோயம்புத்தூரைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். இரண்டையும் பற்றி அவர்கள் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : கோவையில் ரேஷன் கார்டு கொடுக்கும் நேரத்தில் ஒரு ரூபாய் கேட்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். கோவையிலிருந்து செய்தி வந்தது. பத்திரிக்கையில் கூட வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். உண்மையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இதையெல்லாம் நான் ஒரு பெரிய குறையாகச் சொல்ல வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் சொல்லவில்லை. எப்படி ஒரு கருவியை ஒப்படைத்தால் என்னென்ன நிலைமைகள் எல்லாம் ஏற்படும் என்பதற்காகத்தான் சொன்னேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். ஜஸ்டிஷியபிளாக இருக்கலாமா, வேண்டாமா? ஜஸ்டிஷியபிளாக இல்லாமல் இருந்தால் எந்த வித நிலைமை ஏற்படும் என்ற அச்சத்தைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். கோர்ட்டுக்குப் போய் கோர்ட் தீர்ப்புக் கொடுக்கக் கூடிய பிரச்சினை இல்லையென்று முடிவு செய்துவிட்டால் நானைய தினம் அதிகாரி தவறு செய்தாலும், அதிகாரி தவறான மதிப்புப் போட்டாலும் அதிகாரியினுடைய தவறை எடுத்துக்காட்டி கோர்ட்டுக்குப் போகக் கூடிய உரிமை இல்லை என்றால் சாதாரண அதிகாரியிடத்தில் எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு ஒப்படைக்கப் படுகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கக்கூடிய சாதாரண ஏழைகளுடைய நிலை என்ன ஆகும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றுவதால் ஏராளமான வேலை வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று பல பேம்பர்கள் கூறினார்கள். இப்போது வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தாண்டவமாடுகிறது. அந்த நிலையை நாம் பல ஆண்டுகளாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சட்டமன்றத்திலும், பாராளுமன்றத்திலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இந்தத் திருத்தத்தைக்கொண்டு வருவதன் மூலமாக வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைவதற்குப் பதிலாக வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெரிய அளவுக்குத் தாண்டவமாடப் போகிறது என்ற பயங்கரமான எச்சரிக்கையை இந்த மாமன்றத்தில் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 பிப்ரவரி 1]

இப்போது நேஷனலிசேஷன் செய்யும் நேரத்தில் சரியான வகையில் காம்பன்சேஷன் இல்லை. அரசாங்கம் எதை வேண்டுமானாலும் நிர்ணயித்து காம்பன்சேஷனாகக் கொடுக்கலாம் என்று நிலைமை இருக்கிறது. சரியான வகையில், சரியான காம்பன்சேஷன் கிடைக்காது என்ற நிலைமை வந்தால் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இன்வெஸ்ட்மென்ட் கிளைமேட் நிச்சயமாக பெரிய அளவு பாதிக்கப்படும் என்ற கவலையை நான் இந்தச் சட்டமன்றத்தில் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் தொழிலமைச்சராகவும் இருக்கும் காரணத்தால் அவர் இந்த விஷயத்தை நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும். இனிமேல் சரியான காம்பன்சேஷன் கிடைக்காது என்ற காரணத்தால் யாரும் தைரியமாக இன்வெஸ்ட்மென்ட் செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். நமக்கு எதற்கு வம்பு என்று படிப்படியாக இன்வெஸ்ட்மென்ட் கிளைமேட் கெட்டுவிடக்கூடிய அளவுக்குப் பயங்கரமான நிலைமை ஏற்பட்டு அதன் மூலம் அன்-எம்ப்ளாய்மென்ட் பிராப்ளம் இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு வளரத்தான் போகிறது என்ற பயங்கரமான எச்சரிக்கையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

It is said to be good for the people; but the question is whether it is really good for the people.

என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும்.

அண்மையில் பாராளுமன்றத்தின் சார்பில் ஒரு கமிஷன் போட்டிருந்தார்கள். நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யக்கூடிய நேரத்தில் குறிப்பாக வீடுகள் கட்டவும், மற்ற விஷயங்களுக்காகவும் லாண்ட் அக்விசிஷன் கமிட்டி என்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைப் போட்டார்கள். அதிலே போராகிரியர் என். ஜி. ரங்கா அவர்கள் உறுப்பினராக இருந்தார்கள். இப்போது சட்டசபை உறுப்பினராக இருக்கும் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும் பாராளுமன்றத்தில் இருந்தபோது அதிலே உறுப்பினராக இருந்தார்கள்.

அந்தக் கமிஷன் என்ன முடிவு செய்தது? லாண்ட் அக்விசிஷன் செய்து ஒரு விலை நிர்ணயம் செய்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மார்க்கெட் வால்யூ உயர்ந்த பிறகு லாண்ட் அக்விசிஷனல் யார் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஹவுசின் போர்டு ஸ்கீமில் இரண்டு கிரவுண்ட், மூன்று கிரவுண்டாவது கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. நில ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது ஏக்கர் 2,000 ரூபாய் என்று வாங்குகிறார்கள். பிறகு கிரவுண்ட் ஒன்றுக்கு 3,000 ரூபாய் வசூலிக்கிறார்கள். ஒருவருடைய நிலத்தை எடுத்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய அளவுக்கு விநியோகம் செய்யும்போது நிலத்தைக் கொடுத்தவருக்கு ஒரு கிரவுண்ட் கூடக் கொடுக்க முடியாத நிலை இன்றையதினம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுபோன்று நடந்த நிலைமையை நான் நன்றாக அறிவேன். சென்னைக்கு அருகிலேயே நடந்திருக்கிறது,

1972 பிப்ரவரி 1] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

வில்லிவாக்கத்திற்குப் பக்கத்தில் பல இடங்களை இப்படி எடுத்துக் கொண்டார்கள். பலர் கண்ணிர் விட்டார்கள். இப்போது கோர்ட்டுக்குப் போகலாம் என்று இருக்கக்கூடிய நிலையிலேயே இந்த நில ஆர்ஜிதம் செய்வதை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் என்ன நிலைமை என்று பார்க்கும்போது எதிர்காலத்திலே கோர்ட்டுக்குப் போகமுடியாத நிலை என்று ஏற்பட்டால் என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று எச்சரிக்கையாகக் கூற விரும்புகிறேன்.

விக்கிமைசேஷன் ஆலிப் அப்போசிஷன் பார்ட்டீஸ் என்ற நிலை நிச்சயமாக ஏற்படும். எதிர்க்கட்சிகள் விக்கிமைஸ் ஆகத்தான் போகிறது. இப்போதே அப்படிப்பட்ட புகார்களை சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வருங்காலத்தில் அதிகாரக் குவியல் குவிந்துவிட்டால் விக்கிமைசேஷன் செய்யக் கூடிய பயங்கரமான வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடும். விக்கிமைசேஷன் செய்யவில்லை என்று சொல்லுவது வேறு. விக்கிமைசேஷன் செய்தால் கோர்ட்டுக்குக் கூடப் போக முடியாத நிலைமையில், “என்னுடைய உரிமைக்காக வாதாடுகிறேன்” என்று சொல்லக் கூடிய அடிப்படை உரிமையையும் பறித்துக் கொண்டால், நிச்சயமாக நம்முடைய நாட்டில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை பேர்களும் அடிமைகளாகும் நிலைதான் ஏற்படும்.

நான் ஒருவன் இதை எதிர்த்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இப்படிப் பேசுவதால் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஓட்டுக் கூட குறையலாம்.

நானும் பல்லாண்டு காலமாகச் சொன்னேன். தொழிற் சங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே வேலைசெய்யக்கூடியவர்களே தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருக்க வேண்டும். அப்படி நான் சொன்னபோது என்னைப் பிற்போக்குவாதி என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நல்ல யோசனை சொன்னால் அப்படி சொல்கிறீர்கள். இப்போது கழகம் சொன்னபோது என்ன நடந்தது? அதற்கு கழகத்தின் மீது குறை சொல்லவில்லை.

நாட்டிலே இருக்கும் நிலைமைகளைச் சொல்கிறேன். ஆஹா, இது ஒரு புரட்சிகரமான சட்டம் என்று சொல்லாததால் எனக்கு 10 ஓட்டு கிடைக்காமல் போகலாம். எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஒரு டாக்டரிடத்தில் ஒரு நோயாளி வருகிறபோது அவருக்கு செய்ய வேண்டிய சிகிச்சைகள் மாத்திரை கொடுப்பதோ, சஸ்திர சிகிச்சை செய்வதோ, எதை செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் 2—3 நாளைக்கு மாத்திரை மாத்திரம் சாப்பிட்டால் போதும், நோய் குணமாகிவிடும் என்று டாக்டர் சொன்னாரேயானால், தற்காலிகமாக அந்த டாக்டர் பாபுலர் ஆகலாம். முதலில் சொன்ன டாக்டர் அன்பாபுலர் ஆகலாம் நான் அதைப் பார்த்து இருக்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அவரைக் கேட்டால் சொல்வார், சார், நீங்கள்

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்] [1972 பிப்ரவரி 1]

சொன்னமாதிரி மாத்திரை இன்ஜக்ஷன் போட்டுக்கொள்ளாமல் போய்விட்டேன். தவறு செய்துவிட்டேன், இப்போது கஷ்டப் படுகிறேன் என்று சொல்வார்.

இந்த நாட்டிலே இருக்கும் நிலைமையை எடுத்துச் சொல் கிறேன். இப்படிச் சொல்வதால் எனக்கு எந்தவிதமான அடிப் படை லாபமும் கிடையாது. நான் இன்னும் புரட்சிகரமான விஷயங்களைச் சொல்லி இன்னும் பாபுலராக முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளலாம். நான் அதை விரும்பவில்லை. இதனால் ஏற்படக் கூடிய பயங்கரமான விளைவுகளை நான் எடுத்துச் சொல்ல கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நேரம் ஆகிறது. நங்கள் ஏற்கெனவே அதிகமாகப் பேசிவிட்டார்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : இன்னும் 5 நிமிடத்தில் முடித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது எந்த அளவுக்கு யதேச்சாதிகாரமான நிலை டெல்லியில் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அமைச்சரவையில் இருப்பவர்களுக்கு சீட் இல்லை என்று சொல் கிறார்கள். நான்கூடச் சொன்னேன், நீங்கள் ஒரு ஆல் இந்தியா லீடராக இருந்து போட்டி போடுங்கள் என்று. எந்த அளவுக்கு இப்போது அதிகாரக் குவியல் மத்தியில் ஒருவர் கையில் போயிருக் கிறது என்று பார்த்தோம். எல்லா இடத்திலும் முதலமைச்சராக இருக்கக் கூடியவர்களுக்குப் பதவி இல்லை என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு நேரத்தில், இத்தகைய அதிகாரங்கள் ஒரு அரசாங்கத்தின் கையில் கொடுக்கக் கூடியது நல்லதுதான் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஆகவேதான், இப்படிப்பட்ட இந்தத் தீர்மானம் இங்கே வரும் நேரத்தில், அதை எங்கள் கட்சியின் சார்பாக, நாட்டில் இருக்கும் பொதுமக்களின் நன்மையைக் கருதி, வேலைவாய்ப்பு எதிர் காலத்தில் எப்படி பாதிக்கப்படும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, இதைச் சொல்கிறோம். நமக்குள்ளே கருத்து வேறுபாடு இருந் தாலும், அந்தக் கருத்து வேறுபாட்டை மதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள் கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எம். ஏ. லத்திப் : தலைவரவர்களே, நான் சொன்ன கருத்து லோக் சபையின் அந்த அறிக்கையிலே 13-வது பக்கத்திலே இன்று மத்திய சட்ட அமைச்சராக இருக்கிற மாண்புமிகு எச். ஆர். கோகலே அவர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உயர்நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியாக இருந்த அவர், இன்று மத்திய அமைச்சரவையில் சட்ட அமைச்சராக இருக்கிறார். திரு. கோகலே அவர்கள் சொல் கிறார்கள் :

It is rightly said, Sir, that law is one generation behind society and lawyers are two generations behind society. I may add that judges are three generations behind society.....

1972 பிப்ரவரி 1]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : போதும், அவ்வளவு போதுமே.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : அதற்குப் பிறகு ஒரு சென்டன்ஸ்தான், அதுவும் அவர் சொன்னதுதான்.

MR. DEPUTY SPEAKER : I have already argued on your behalf.

THIRU M. A. LATHEEF : The Member who said this was an eminent Member who spoke on this. These are the words uttered by the then Member of Rajya Sabha and at present a sitting, eminent and distinguished Judge of the Supreme Court—I am referring to Mr. Justice Hegde அதைத்தான் நான் சொன்னேன்.

DR. H. V. HANDE : That is exactly my point. Even in Parliament, they have said this and there is freedom in Parliament. Can we not say anything here? என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Sir, I do not want to take the valuable time of this august House. I will answer some of the few criticisms levelled, which is the subject-matter of discussion.

On behalf of our party we whole-heartedly support this move. In supporting this move, we have expressed certain suggestions and we hope they may be examined by this Government as well as the Central Government. Much of the discussion has centred round the decision that has been rendered in the Bank Nationalisation case by the Supreme Court and as a result there has been some constitutional difficulties and to set them right, this has been brought forward. Parliament wanted to restore the position which prevailed before the Fourth Constitution Amendment Bill. They wanted to restore the *status quo ante*. So far as the decision of the Supreme Court is concerned, we are entitled to criticise it. But we do not have the choice to insinuate the Judges. I would in this connection refer to Article 121 which says that no discussion shall take place in Parliament with reference to the conduct of any judge. We should not talk of the conduct of any judge. We can just criticise any decision given by any learned judge. Of course, the erudition, the legal erudition of a judge cannot be belittled by legislators sitting here. We have to study the judgment. We can criticise. I do not say that the decisions given by Their Lordships are inviolable. But we should say such things with restraint. We should know that judiciary is another limb of the Constitution just as Legislature is another limb of the Constitution. All these limbs should work in unison so that there will be harmony. That is what we should remember.

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1972 பிப்ரவரி 1]

The Supreme Court is the highest judiciary of the land and whatever decision may be rendered by it, we will have to respect it. If any decision has been given and if we want any other thing, we will have to change the Constitution. That has been done by the 24th Amendment. That has been done by the 25th Amendment also. It has to be done in a constitutional manner. I am sure there is no need to generate any heat so far as the discussion is concerned.

So far as property rights are concerned, they are not absolute. They are not sacrosanct and are not inviolable. That is my submission. So far as a man is concerned, when he is born in society, society has a right to regulate by law what property the member should have. That is the interpretation which I would put forward. So far as property rights are concerned, I am sure no political party wants to do away with the right to property. I do not want to enter into a discussion on the question of property, the right to have property, etc. So far as our Constitution is concerned there is Article 19 (1) (f) which says that citizens shall have right to acquire, hold and dispose of property. That is a fundamental right. If there is contradiction between Article 19 and Article 14 of the Constitution, it could be made justiciable in a court of law. That is made clear under Article 31 of the Constitution.

So far as fundamental rights are concerned, I would say that fundamental rights are paramount. So far as directive principles of State policy are concerned, Article 39 (b) says the State shall direct its policy towards securing that the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as to subserve the common good. That should be the objective.

I may here say that many parties were saying that we were reactionaries just before elections and that we have changed the political colour after elections. I am here to join issue with my friends that there are certain things which are enshrined in the fundamental principles. Take for instance the example with regard to prohibition. It is said in the directive principles, that the State shall endeavour to bring about prohibition throughout the territory of the land. Are we following it? That is the question which I ask.

Another point which I want to ask my learned Friend who is representing the Muslim League and who is the whip of the party is this. There is Article 44 of the Directive Principles that "The State shall endeavour to secure for the citizens a uniform civil code throughout the territory of India". Is he entitled to say or will he agree that there shall be no personal law, there should be no Muslim law, there should be no Mohammadan law, there should be no Hindu law or Christian law. We want a uniform Civil Code. Is my hon. Friend prepared to do it?

1972 பிப்ரவரி 1] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

Another point which I want to stress is regarding the trusts and charitable institutions. So far as the trusts and charitable institutions are concerned, they can acquire property and they can administer the trust for the benefit of the beneficiaries. Sir, there are certain difficulties. There are certain bogus trusts. There are certain religious trusts. All these things will have to be just scrutinised. So far as the trusts are concerned that is, one way of evading the law, that is one way of evading the payment of tax. We should just see whether it is real or not. That test will have to be applied.

I do not want to take the time of the House. There are certain unreal trusts and such unreal trusts will have to be scrutinised with the greatest caution. I am sure that when our Government initiate other legislation they will bear in mind this point as well.

So far as the amendment just now before the House is concerned, it is only maintenance of *status quo*. The amount and compensation is a disputable proposition. The dictionary meaning has been referred to by Mahavir Thyagi when he referred to this Constitutional Amendment in Parliament.

(Mr. Speaker in the Chair)

I do not want to reiterate those arguments. But so far as this amendment is concerned, we should just keep in mind Article 30 of the Constitution because the minority question may come in. We should make a distinction between institutions which are run by the minority and institutions in which minorities are exclusively studying or deriving benefits. Such a distinction should be maintained because the right to maintain an institution by the minority is not denied. When other communities, the general public, have got access to the charitable institutions or educational institutions, such a distinction will have to be maintained. That is the point which we will have to bear in mind. I am sure a distinction will have to be maintained. Minority cannot have any absolute right. It is only a qualified right. They can have schools of their choice, they can have their religious institutions, they can have their linguistic rights. All these things are not denied. But care should be taken to maintain the distinction when we initiate legislation.

This Bill has been supported by eminent Members of the Bar. Thiru M. C. Sethalwad, the leader of the Indian Bar has given his qualified support.

Certain portions of Article 31-C are said to be nebulous and exception has been taken by the Law Minister, and other Ministers. I am sure that in interpreting the Constitution the Courts will come in even though there is a specific ouster. If there is colourable exercise of jurisdiction or if there is fraud or *mala fide*, I am sure, still there would be jurisdiction vesting in the

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1972 பிப்ரவரி 1]

Court. That is the point which I want to stress. There is no absolute ouster because in the matter of administration of this law sufficient care should be taken. It has been said that one electricity corporation has been nationalised, but he, being a Congress man has taken the matter to the Supreme Court and exception has been taken to that.

Sir, Article 14 will have to be read in this connection. If you are nationalising, nationalise, but why pick and choose? Why do you choose the institution belonging to that man alone? There are other institutions. When you lay your hands, lay your hands on all the persons. That is the point which I want to stress. Article 14—I want to reiterate deals with the equality before law. It states—“The State shall not deny to any person equality before the law or the equal protection of the laws within the territory of India”. Is it equal protection or is it equality before the law? That is the point which we will have to consider. We do not oppose nationalisation. When you nationalise, nationalise the whole of the institutions. When you nationalise bus transport we support you, but do not pick and choose. If you do not like Ramaswami you should not choose, you should not choose that institution alone. These are the points which will have to be borne in mind.

In the matter of paying compensation, the amount, it is not just compensation, it is not market value. All these concepts are given a go-by. When the amount is fixed, care should be taken by the Government in scrutinising the proposals, the land acquisition proposals as well as other proposals given by responsible officers. There may be laches, there may be lapses and we will have to scrutinise them with the greatest caution and care to see that justice is meted out to all sections of the people.

Sir, land acquisition is a fertile field. There may be a spate of litigation in the Court. I do not want to say about all these things before this august body. Suffice it for me to say that in the matter of administration of this land acquisition, greatest care will have to be taken.

There is another difficulty. As regards land acquisition certain Estate owners are given fabulous sums as compensation so far as Chittar-Pattanamgal schemes are concerned, but the poor people, the small fries only get small sums and they do not have the money and courage to challenge it in a Court of law. Disparity and inequality before law should not be there. With these words, I wholeheartedly support this resolution before the House. Greatest care should be taken so that there shall not be any colourable exercise of power so far as compensation in any matter is concerned. So far as property rights are concerned, we have got the Ceiling Act and other Land Reforms Acts. All these have been held to be valid by the Supreme Court and now they

1972 பிப்ரவரி 1] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

have taken a different view in the Bank Nationalisation case. I do not think there is anything wrong. I do not think that there is anything—far reaching. I do not think that simply because the Government is clothed with powers and legal authority, there would be authoritarianism or there would be dictatorship. We shall not think like that because when a party is in power, they will be in power for a particular period only. After every five years there would be an election and we have got a right to change our rulers and such a right is also given under our Constitution. I am sure that we shall exercise it with due diligence.

With these words, Sir, I commend this resolution for the acceptance by the House.

Thiru M .A. Latheef rose.....

MR. SPEAKER: The hon. Member will please resume his seat. The Hon. Minister will now reply to the discussion.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்தை நம்முடைய மாநில மன்றத்தின் சார்பில் ஆதரிக்க வேண்டும் என்ற இந்தத் தீர்மானத்தை, பெரும்பாலும் எல்லா உறுப்பினர்களும் ஆதரித்து, இங்கே நல்ல பல கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆதரிப்பதிலும், எவ்வளவு வேகமாக ஆதரிக்க முடியும் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வளவு ஏராளமான ஆதரவோடு இருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் அரசின் சார்பில் எந்தக் கருத்தும் சொல்லத் தேவையில்லை என்றே கருதுகிறேன். இங்கே எழுப்பப்பட்ட கருத்துக்களுக்கெல்லாம் அங்கத்தினர்களே நல்ல முறையில் பதில் தந்து, நாட்டு மக்களுக்காக வாதாடிய காட்சியையும் பார்த்தோம். எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட தீர்மானத்தின் பேரில் சில பல குறைகள் சொல்ல முடியும் என்று ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் தங்கள் திறமையையும் காட்டினார்கள். ஆனால் நிச்சயமாக இந்தத் தீர்மானத்திற்கும், அந்தக் குறைகளுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்பதும் அவர்களுக்கே தெரியும்.

இந்தத் திருத்தத்தில் இரண்டு அம்சங்கள் கூறப்பட்டன. ஒன்று சொத்துக்களை எடுக்கும்போது கொடுக்கவேண்டிய நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை பற்றியது. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலமாக அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தப் போவதாகக் கருத வேண்டாம். அது நீதி மன்றங்களிலே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து. அதே கருத்து பற்றி அண்மையில் உச்ச நீதி மன்றத்தில் மாறுபட்ட கருத்துச் சொன்னதால், இந்தத் திருத்தம் தேவைப்பட்டது. அதை நாம் உணருகிறோம். நஷ்ட ஈடு கொடுக்கக் கூடாது என்றும், யாருடைய சொத்தையும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் எடுத்து கொள்ளலாம் என்றும் வாதாடுவது பொருத்தமாக இருக்காது. இதிலே அரசியலைப் புகுத்தி கட்சிக்காரர்கள் சொத்தானால் எடுக்கலாமா என்பது போன்ற கேள்விகளும் எழுப்பப்பட்டன. அது எப்படி இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் எழுப்பப்பட்டது என்பதே புரிய

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 பிப்ரவரி 1]

வில்லை. அதே பிரிவிலே, 31-ல் முதல் பிரிவு திருத்தப்படவில்லை. யாருடைய சொத்தையும் சட்டத்தின் மூலமாகத் தான் எடுக்க முடியும். அத்தகைய சட்டத்திற்குப் புறம்பாக யாரும் எடுத்துவிட முடியாது. அப்போது இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் தான் இருக்கின்றன. நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தை நாம் எடுக்கவில்லை என்பதை நீங்கள் தெளிவாக உணர்ந்தாக வேண்டும்.

எலக்டிரிசிட்டி அண்டர்டேகிங்ஸ் பற்றிச் சொன்னார்கள். பல அண்டர்டேகிங்ஸை நாம் எடுத்து, பல பேர் நீதி மன்றங்களுக்குப் போய் இருக்கிறார்கள். அதுபோல சட்டத்தின் மூலம் எடுத்துக் கொள்வது சமுதாயத்துக்கு நன்மையை ஏற்படுத்த முடியும் என்றே நினைத்து செய்தார்கள். அதை செயல்படுத்த முடியாது, நீதிமன்றக் குறிக்கீடுகளால், அந்த நன்மை சமுதாயத்துக்குக் கிடைக்காமல் செய்ய முடிகிறது. இதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பது தான் நம் எண்ணம்.

1948-ம் ஆண்டு ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 'இந்தச் சட்டத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லி நீதி மன்றங்கள் அந்த சட்டத்தின் நன்மை எழை எளிய மக்களுக்குக் கிடைக்க முடியாமல் செய்ய முடிந்தது என்பதை நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். அதே போல் 1963-ம் ஆண்டில் இனம் ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு அந்தச் சட்டத்தையும் செயலாக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

நிச்சயமாக இந்தத் திருத்த சட்டத்தின் கீழ் ஒரு சட்டம் இந்த மன்றத்திலோ அல்லது பாராளுமன்றத்திலோ கொண்டு வரும் போது மக்கள் மன்றம் அதைக் கண்காணித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அது சமுதாயத்துக்கு விரோதமான சட்டமா, அரசியல் கட்சிகளுக்கு விரோதமான சட்டமா, தனி மனிதனுக்கு விரோதமான சட்டமா, என்று பார்க்கப்படும். மக்கள் நன்மைக்கு தேவை இல்லாத ஒரு சட்டத்தை உருவாக்கினால் அதை எதிர்த்து வாதாடுவதற்கு முடியும். இந்த நாட்டு மக்கள் சக்தியின் முடிவில் நம்பிக்கை உண்டு. அந்த நம்பிக்கை திரட்டப்படும்போது, அதைக் கண்டு பயப்படலாம். எனக்கு அதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை.

இந்தச் சட்டத்தில் தீமை அளிக்கக் கூடிய அம்சம் இல்லை என்பதை நான் எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். இரண்டாவது அம்சம், இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய காலத்திலேயே சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பாடுபட்ட தலைவர்கள் எல்லாம் இங்கு கூறிய கொள்கைகளைத்தான், அரசியல் நெறிமுறையைத்தான் வலியுறுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த குறிக்கோள்கள் (டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ்) அடிப்படையில் அரசியல்

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. செ. மாதவன்]

அமைப்புச் சட்டத்திலே போடப்பட்டிருக்கிறது. அதை நிறைவேற்ற, பல ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டின் தலைவர்கள் முயற்சி எடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அதைத் தடுக்க அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் சாசனத்தைப் பயன்படுத்தினால் அது கூடாது என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான் அந்த இரண்டாவது அம்சத்தை இந்தத் திருத்தச் சட்டத்திலே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். புதுப் பிரிவு 31-கியில் அந்த இரு அம்சங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு மிகத் தேவையான அம்சங்கள். அதை வலியுறுத்தும் முறையிலே அங்கத்தினர்கள் வாதாடியது நிச்சயம் வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்று நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

புரொஹிபிஷன் பற்றி சொன்னார்கள். எங்கேயாவது இந்தக் கொள்கை தேவையில்லை எனத் தமிழக அரசு வாதாடி இருக்குமானால் அவர்கள் இந்தக் கேள்வியை எழுப்புவதிலே பொருத்தம் இருக்கலாம். நான் சொல்வது எல்லாம் இந்தக் குறிக்கோள்கள் (டைரக்டிவ் பிரிஸிபிள்ஸ்) அடிப்படையில் இந்தக் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்துங்கள். அப்பொழுதுதான் இந்தச் சட்டத்தை உயர்ந்த முறையில் அமுலாக்க முடியும் என வாதாடுகிறோம். இந்தச் சட்டம் தேவை இல்லை. இந்தக் கொள்கை தேவையில்லை என்று எந்தக் காலத்திலும் இந்த அரசின் சார்பிலே வாதாடியதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

அதேபோல முஸ்லீம்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் இருக்கும் தனிப்பட்ட சட்டத்தை மாற்றுவதற்காக ஒப்புக்கொள்வார்களா என்று கேட்டார்கள். எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் தனி மனிதனின் உரிமையைப் பாதுகாப்பதில் நிச்சயம் இன்றைக்கும் இடம் இருக்கிறது. இதற்கு இப்போது வேலை இல்லை என்று யாரும் வாதாட வேண்டாம். அது போல அவர்கள் விரும்பிய கருத்துக்களை வைத்துக்கொள்வதில், பர்சனல் லாஸ் வைத்துக் கொள்வதில் கஷ்டமா? அப்படிப்பட்ட சட்டங்களிலே எல்லாம் தலையிட வேண்டாம் என்று முடிவு எடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே தலையிடுவதற்கு விரும்புகிறோமா என்றால் இல்லை. எல்லா மதத்திற்கும் இருக்கக் கூடிய சட்டங்கள் போல நம்முடைய மதத்துக்கும் உயர்ந்த முக்கியத்துவம் வரவேண்டுமென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள சட்டம் வந்தது. முஸ்லீம் சமுதாயப் பெருங்குடி மக்கள் சிறுபான்மையானாலும், அவர்களே உணர்ந்து, நமக்கு என்று தனிச் சட்டம் வேண்டாம், நாமும் இந்த நாட்டு மக்களோடு சேர்ந்து வாழ்வோம் என்ற அறநெறிக் கொள்கையைச் சொல்லி அம் மக்கள் முன்வந்தால் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறோம் அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியை மதிக்கக் கூடியவர்களாகத் தான் சிறுபான்மையைச் சேர்ந்தவர்கள்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 பிப்ரவரி 1]

நாட்டிலே இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதைக் காட்டி இதைச் செய்ய வேண்டாமென்று வாதாடுவது நல்லது அல்ல என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கூறிக்கொள்கிறேன்.

இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் பொருளாதாரக் கொள்கையைப்பற்றி மிகத் தெளிவாகச் சொல்லி இருக்கிறோம். ஆதிக்கம் எந்த உருவத்திலும் வரவேண்டாம். அது அரசியல் ஆதிக்கமாக இருந்தாலும், மொழி ஆதிக்கமாக இருந்தாலும், பொருளாதார ஆதிக்கமாக இருந்தாலும், தனிப்பட்ட நபர்கள் தங்களுடைய பொருளாதார ஆதிக்கத்தை வைத்து இந்தச் சமுதாயத்துக்கு எதிராகச் செயல்பட முடியும் என்ற நிலை இந்த நாட்டிலே இருக்குமானால் அதை எதிர்ப்பதிலே தி.மு.க. அரசு கொஞ்சம் கூடத் தயங்காது என்பதை நான் வெளிப்படுத்த ஆசைப் படுகிறேன். அதே சமயத்தில் தனிப்பட்ட நபர்களின் அரசியல் ஆதிக்கம் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு அரசாங்கத்துக்கே ஒரு ஆதிக்கத்தைக் கொடுத்து பொருளாதார ஆதிக்கம் வளர்க்கப் படவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நான் ஆதரிக்கவில்லை. அதை நான் தெளிவாக இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். பொருளாதாரக் கொள்கை திட்டத்தில் ஏழைகளுக்கு வாழ்வு அளிக்கக்கூடிய ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைக்கவே இவ்வரசு பாடுபட்டு வரும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்து அப்படிப்பட்ட கொள்கைக்கு ஆதரவாகக் கொண்டுவரப்படுகிற இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தினால் தமிழ்நாட்டுக்கும், இந்திய நாட்டுக்கும் பயன் ஏற்படும் என்று தெரிவித்து இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்கின்ற தீர்மானத்தை ஆதரித்த மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களுக்கு எல்லாம் நன்றி கூறி இதை ஏக மனதாக இந்த அவை நிறைவேற்றித்தர முன்வரவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். டாக்டர் ஹண்டே உள்பட எல்லோரும் இதை ஆதரிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. காரணம் அவர்களிடத்திலே சொல்லிக்கொண்டு இருந்தேன். அவர்கள் மட்டும் சுதந்திரா கட்சியில் இல்லாது இருப்பார்களேயானால் எந்த அளவுக்கு உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கூறி இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரித்து இருப்பார் என்று எனக்குத் தெரியும். காரணம், ஏழைகளுக்கு வாதாடி வரும்போதெல்லாம் அவர் துளிக்கூட பின்வாங்க மாட்டார். அவர் சந்தேகப்படுவது எல்லாம் ஏழைகளுக்கு வாதாட இருக்கிறோம், சட்டங்கள் கொண்டு வருகிறோம், என்று எண்ணிக்கொண்டு சில பேரைத் தாக்குவார்களோ என்ற அச்சத்தைத் தெரிவித்தார்கள். லட்சோப லட்ச உழவர் மக்களுக்கு நன்மை அளிக்க வந்த ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தை டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் எதிர்க்கமாட்டார்கள். பல லட்ச இனம்தாரி நிலங்களை உழவர்களுக்குக் கொடுக்க, அப்பெருநிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு எதிராகக் கொண்டுவந்த இனம் ஒழிப்புச் சட்டத்தை எதிர்ப்பாரா என்றால், எதிர்க்கவே துணிய மாட்டார்கள்.

1972 பிப்ரவரி 1] [திரு. செ. மாதவன்]

எதிர்க்கும் அளவுக்கு பிற்போக்குக் கொள்கையைக் கொண்டவர் அவர் என்று நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நிச்சயம் சட்ட மன்றத்திலே என்ன பேசினாலும் அவருடைய உள்ளம் எல்லாம் ஏராளமான முற்போக்குக் கொள்கைகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. ஏழைகள்பால் இரக்க உணர்ச்சி அவருடைய உள்ளத்திலே கொப்பளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் சுதந்திராக கட்சியில் இருக்கிறார் என்ற ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் அவரிடத்தில் இல்லை என நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். ஆகவே, தமிழ் நாட்டு மக்களின் சார்பிலே இந்தத் தீர்மானத்தை எந்த விகமான ஆட்சேபணையும் இல்லாமல் நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி.

“பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1971-ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு (25-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவின் செய்வுக் கருதப்பட்டுள்ளவையும், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின் நோக்கத்தின்கீழ் வருபவையுமாவன திருத்தங்களை இப்பேரவை இசைவுடன் உறுதிப்படுத்துகிறது.”

அரசினர் தனித்தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

6 நடைமுறைக் கேள்வி

ஒரு சட்ட முன்வடிவை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கு முன் அதைப் பற்றிய விவரங்களை அறிய போதிய முன் அறிவிப்பு கொடுக்காதது குறித்து

THIRU K. T. K. THANGAMANI : Mr. Speaker, Sir, I would like to raise a point of order. Rule 95 says—

‘At any time after the publication of a Bill in the Gazette, the member-in-charge of the Bill may, after giving five days’ notice, make one of the following motions in regard to the Bill, viz. :—

(a) that it be taken into consideration;

Provided that any member may object to any such motion being made unless copies of the Bill have been made available to the members for at least two days before the day on which the motion is made, and such objection shall prevail unless the Speaker allows the motion to be made...’

சார், இந்த மசோதாவைப் பொறுத்த வரையிலே நேற்றுத்தான் இது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சட்ட மன்றத் தொடர் ஆரம்பித்த அன்றே இதை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம். அப்பொழுது கொடுத்திருந்து இன்றைக்கு கன்சிட் ரேஷனுக்காக எடுத்திருந்தால் பொருத்தமாக இருக்கும். எனக்கு